

Παρνασσός

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΜΕΓΑΛΕΙΑ...

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ : 10 επαγγελματιών σας, παρακαλώ, κυρία μάρις :
 Η ΜΑΡΙΤΣ : ...Μις Υψηλός του... 1901, κύριε Πρόεδρε !
 (Γελοιογραφία του καλλιτεχνικού συνεργάτη μας ζωγράφου κ. Γερ. Γρηγόρη) !

Παρνασσός

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ & λαι και ελαι από το σημερινόν φύλλον τοῦ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ» ένα νέον αιοθηματικόν ανάγνωσμα ἀσυλλήπτων περιπετειῶν

Ο ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ

ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ

τῆς διασημῆς Ἀγγλίδος συγγραφέως
ΕΘΕΛ ΜΠΡΟΟΥΝΤΕΡ

Π
 Π30

Μία ωραιότατη χορεύτρια του Βερολίνου, η φρουλάιν Ουρσουλα Ντάινερ, η οποία θριαμβεύει εις τὸν Γερμανικὸν Κινηματογράφον

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΑΙΜΑΤΗΡΑΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ

ΠΩΣ ΕΤΥΦΕΚΙΣΘΗ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΜΠΟΛΟ-ΠΑΣΑΣ

ΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ ΤΟΥ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟΥ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΟΣ

Τόν Ελεφαν : «Ο Φονιάς Ι» *Ήταν ένας παλιός υπαξιωματικός του μεγάλου πολέμου. Μία μέρα συνήγαγε ένα αγαθό γεροντάκι του χωριού του, που είχε φιλή ζωστής εφημερίδας και τον ρώτησε : — Γιατί τόν φωνάζουν «Φονιάς» ; — Γιατί φόνιζε κλέφτες το μύτι : — «Είπα, σάς κατά τον πόλεμο του-φεκοδία τους κατασκόπους».

Και ένα πρωί, πού συνήγαγε τον Ίου, δέν κρατήθηκε. Τον ρώτησε : — Γιατί σάς ονομάζουν έτσι ; — Πήρε μία θαυρία άναστη και νά τί μου άφηνηθή :

Τόν καιρό τών λυσασμένων έκειον έπαύσεων τών Γερμανών κατά τού φρουρίου Βερντέν, πληγώθηκαν και γύρισα στα μετόπισθεν, στας Βενσόν τών Παρισίων, όπου είμαστε στρατοπευμένοι στον παλιό πυργο. Είχαμε κουρασθή από τ' άτελείωτα γυναικίαι και προτιμούσαμε νά ξαναγυρίσουμε στο μέτοπον.

*Ένα από τά προνόμια μας, άν θέλαμε — ήταν νά προκηρύξουμε έκτελεστικά άποσπάσματα γιά τήν έκτέλεση τών καταδικασμένων εις θάνατον κατασκόπων.

*Ήταν, θυμάμαι, τόν καιρό πού δικάζονταν ο περίφημος άρχικατάσκοπος Μπόλο-Πασάς. *Εκείνες τίς ημέρες είχα πάρε μία άδεια γιά τού χωριό μου. Τήν παραμονή τίς λήξεως τίς άδειάς μου πέθανε ή γριά μητέρα μου και τηλεγράφησα γιά μία έγκριση μικρής παρατάσεως τίς άδειάς μου, τήν όποιαν και μου έδωσαν. Μετά τρείς ή τέσσαρες ημέρες έβρισαν. Τό ίδιο θράδυ ο έπιλοχίας μου μου είπε :

— *Ήρθε στην ώρα. Είσαι γραμμένος γιά' αυτό τού θράδυ... — Γιατί πράγμα; ρώτησα άπορρών. — Κατεργάρι, μου είπε, κάνεις πώς δέν ξέρεις τίποτε.

Μόλις είχα γυρίσει, όπως σάς είπα, και δέν είχα ούτε ιδέα, ότι έκείνο τού θράδυ θά γινόταν μία έκτέλεση, στην όποια ή-μουν γραμμένος να συμμετάσχω. Σε λίγο έμαθα ότι έπρόκειτο να έκτελεσθή ο Μπόλο-Πασάς.

Στίς 2 τού πρωί τίς 17ης Φεβρουαρίου τού 1918, στον στρατιωτικό έπικρατοσε νέ-ηνις έξαιρετική. Σχηματίζονταν οι ά-μάδες πού νά λάθονταν μέρες στην παρά-ταξ, και οι νεοσύλλεκτοι — πού δέν είχαν ποτέ παραστή σε παρόμοιο θέαμα, χτυπιόντουσαν νά αναπληρώσουν τούς παλιούς. Είπε περίττ νά σάς πώ, ότι αυτοί οι τε-λευταίοι άφηναν μέ μεγάλη εύχαρίστηση τήν θέσι τους νά τήν καταλάβουν οι νέοι.

Στίς τέσσαρες και μισή τού πρωί είμα-σαν στόν προσδιορισμένο μέρος. Σκότα-ει και καταβλιπτική ασιότη, πού τήν δέκο-πε μόνο ο θόρυβος τών στρατιωτών, πού ήρχοντο νά νά παραταχθούν στις τρείς πλευρές τού τετραγώνου, τού όποιου ή τε-τάρτη ήταν προσοριμένη γιά τόν Μπόλο-Πασά!

*Άρχισε νά φέγγη και τότε είδικα τόν μορφό πύργο, κοτόν, γονδρών και στερεά χουμένων στη γή. *Έκει θά προσε-δύνετο ο Μπόλο-Πασάς... Δέν διητήρησα άπ' τά γεγονότα πού συνέ-βησαν, είμη φευγαλέας έντυπώσεως. Μία μεγάλη άμυα περιτοιχιωμένη από ίπ-πείς, ή όποια ξεφύτρωσε ξαφνικά πίσω ά-

πό μία πτυχή τού εδάφους και άξιωματι-κοί, πολίτες, οι όποιοι περιεργάζοντο έ-να δγκον άκαθόριστον, πού έσταν μπρο-στά μας. Σε λίγο διεκρίναμε ένα σώμα γονατισμένο. *Ο έπί κεφαλής άξιωματικός ήρθε και μιάς έίπε :

— Σας θεθαίνομεν ότι τά λεπτά μου έφα-νόντο άποτιωμένως άτελείωτα. Και όμως όλα είχαν τελειώσει σε έλάχιστο χρονικό διάστημα. *Η σπάθη τού έπί κεφαλής ση-μύερ, Μωρίς Λεμουάν και Ζωρζ Τοκέ. *Ι-σως νά τά θυμόνται και άλλοι συνάδελ-φοι τά όνόματα αυτά. *Όσο γιά μένα δέν θά τά ξεχάσω ποτέ.

Χρειάζονταν τέσσαρα έκτελεστικά ά-ποσπάσματα, πνήντα έξ άνθρώποι χρειά-ζονταν άπ' τή φρουρά τών Βινκενών. Εί-χα διακρίνει τόν χρόνο τίς υπηρεσίας μου και ήμουν ο άρχαιότερος υπαξιωματικός. Μ' έβαλαν έπί κεφαλής. Τά άποσπάσματα έπρομήθευσαν : Ένα οι κυνηγοί και τά άλλα τρία τού ίππικού τίς φρουράς. Και στις 15 Μαΐου τού 1920, μέσα στο κρύο πρωτό, πήρα τόν δρόμο, πού άκολούθη-σα δύο χρόνια πρωτίτερα γιά τού μέρος τίς έκτελέσεως.

*Όλες ή λεπτομέρειες τίς τραγικής έ-κείνης ημέρας έμειναν θαυρία χαραγμέ-νες στή μνήμη μου. Συγκεντρώθηκε στο πούλκον, κοντά στο Λευκό-Σπίτι, ο Ένα μέρος γεμάτο από άκακίες, μπρο-στά ένα μεγάλο λόφο στ' όθσι τού ό-ποίου ήσαν θαυρία τέσσαρες πύσσαι, Ένας γιά τήν καύση.

*Έκανε πολύ κρύο, αλλά πολλοί από μιάς δέν έτρεμαν άπ' αυτό... Περιμέναμε πολύ. *Ο στρατός είχε παραταχθή πνήγ-μα μέτρα μακριά μας. Μία άπόλυτη α-σιωπή θόρρινε πάνω σ' έκείνους τούς στρα-τιώτες. Τέλος έφτασαν τά πρώτα αυτοκι-νητα. Αί δικαστικά και στρατιωτικά άρ-χαί κατέβηκαν. *Ακούσα Ένα νά έλγην στόν συναγερμό άρχηνό τήν παρο-τάξεως, ότι ή γυναίκα είχε ζητήσει νά παοαστή στή λειτουργία, παόγμα πού έ-πεφράδυνε τήν άναχώρησι από τας φυλα-κάς τού *Αγίου Λαζάρου.

*Ήταν πιά πέντε ώρες τού πρωί, όταν τά άμεία περιτοιχιωμένα από ίππείς έφτασαν. Οι τρείς άνδρες κατέβηκαν συ-νοδευόμενοι από ένα ίερέα και τούς δικη-γόρους πών. *Ένας άπ' αυτούς προχώρη-σε πρós τόν τόπο τίς έκτελέσεως φωνά-ζοντας πρós τούς χωροφύλακας, πού έ-τρεφαν νά τόν πιάσουν. *Μή μέ θυγείτε, μή μέ θυγείτε. Και πήγε νά σταθή μπρο-στά στον πύσσαιο. Τέλος κατέβηκε ή γυ-ναίκα, μία φτωγή γυναίκα, παράξενα ντυ-μένη. Φαντάζην ήσυχή. Μία άδελφή τού έ-λάσαν τήν συνκρατούσε και τήν ένηγκαλί-ζετο. Σά σάς πώ ότι μέ κατέλαβε μία κρί-σις τρόμου, όταν είδα, ότι τήν προσέδε-σαν στον άπάντην μου πύσσαιο. Παρετή-ρησα τούς συνδεδεμένους μου. *Ήσαν πε-νταίσι. *Ο δέλιος μου γέλιον παρά τού ψύ-χους τήν καθήδωρο.

Κιόταται τήν *Άλλις κατέβηκαν πρós τόν ούρανόν, ενώ ή άδελφή τήν ένηγκαλίζετο γιά τελευταία φορά.

*Ένας λοχαγός είχε τοποθετηθή μετα-δύ τών άποσπασμάτων και τών μελλοθα-νόντων κατ'άθεσε τήν άπόφαισι μέ μεγα-λή γρηγοράδα. Προτού τελειώσει, όλα μαζί άρχισαν νά φωνάζουν :

— Είμαι άδός! Δέν πρόδωκα τήν πα-τρίδα μου, Ζήτω ή Γαλλία! — Ζήτω ή Γαλλία! Είμαι άδός! *Υπέρ-φανα τόσα άπ' τούς Γερμανούς.

Αυτά μιάς σπάρσαν τήν καρδιά. *Ένας άπ' τούς καταδικασμένους είπε : — Θέλω νά πώ κάτι, θέλω νά πώ κάτι... *Η *Άλλις *Ωμπερ γόρισε τά μύτια πρós τήν άδελφή και τόν ίερέα, πού έκείλαγαν και τούς έστειλε ένα φύλημα. Σχεδόν τήν

κάθηκε. Πήραμε τήν θέσι τού κέρθως θάλλοντος» και οι δώδεκα τού άποσπά-σματος.

— Πύρι άκούστηκε ή φωνή τού διοικη-τού και τότε μόνον παρετήρησα ότι ο Μπό-λο-Πασάς φορούσε άμπρα γάντια και τά χέρια τού έκείνητο σπασμωδικά, ως διά νά τόν προστατεύσουν.

*Αλλά ύπάρχον και στόν τρίχο και στή φρενί θαυρία. *Η έκτέλεσις τού Μπόλο!... *Ω! δέν ήταν τίποτε μπροστά σέ κείνο ποτέ παραστή σε παρόμοιο θέαμα, χτυπιόντουσαν νά αναπληρώσουν τούς παλιούς. Είπε περίττ νά σάς πώ, ότι αυτοί οι τε-λευταίοι άφηναν μέ μεγάλη εύχαρίστηση τήν θέσι τους νά τήν καταλάβουν οι νέοι.

Στίς τέσσαρες και μισή τού πρωί είμα-σαν στόν προσδιορισμένο μέρος. Σκότα-ει και καταβλιπτική ασιότη, πού τήν δέκο-πε μόνο ο θόρυβος τών στρατιωτών, πού ήρχοντο νά νά παραταχθούν στις τρείς πλευρές τού τετραγώνου, τού όποιου ή τε-τάρτη ήταν προσοριμένη γιά τόν Μπόλο-Πασά!

*Άρχισε νά φέγγη και τότε είδικα τόν μορφό πύργο, κοτόν, γονδρών και στερεά χουμένων στη γή. *Έκει θά προσε-δύνετο ο Μπόλο-Πασάς... Δέν διητήρησα άπ' τά γεγονότα πού συνέ-βησαν, είμη φευγαλέας έντυπώσεως. Μία μεγάλη άμυα περιτοιχιωμένη από ίπ-πείς, ή όποια ξεφύτρωσε ξαφνικά πίσω ά-

πό μία πτυχή τού εδάφους και άξιωματι-κοί, πολίτες, οι όποιοι περιεργάζοντο έ-να δγκον άκαθόριστον, πού έσταν μπρο-στά μας. Σε λίγο διεκρίναμε ένα σώμα γονατισμένο. *Ο έπί κεφαλής άξιωματικός ήρθε και μιάς έίπε :

— Σας θεθαίνομεν ότι τά λεπτά μου έφα-νόντο άποτιωμένως άτελείωτα. Και όμως όλα είχαν τελειώσει σε έλάχιστο χρονικό διάστημα. *Η σπάθη τού έπί κεφαλής ση-μύερ, Μωρίς Λεμουάν και Ζωρζ Τοκέ. *Ι-σως νά τά θυμόνται και άλλοι συνάδελ-φοι τά όνόματα αυτά. *Όσο γιά μένα δέν θά τά ξεχάσω ποτέ.

Χρειάζονταν τέσσαρα έκτελεστικά ά-ποσπάσματα, πνήντα έξ άνθρώποι χρειά-ζονταν άπ' τή φρουρά τών Βινκενών. Εί-χα διακρίνει τόν χρόνο τίς υπηρεσίας μου και ήμουν ο άρχαιότερος υπαξιωματικός. Μ' έβαλαν έπί κεφαλής. Τά άποσπάσματα έπρομήθευσαν : Ένα οι κυνηγοί και τά άλλα τρία τού ίππικού τίς φρουράς. Και στις 15 Μαΐου τού 1920, μέσα στο κρύο πρωτό, πήρα τόν δρόμο, πού άκολούθη-σα δύο χρόνια πρωτίτερα γιά τού μέρος τίς έκτελέσεως.

*Όλες ή λεπτομέρειες τίς τραγικής έ-κείνης ημέρας έμειναν θαυρία χαραγμέ-νες στή μνήμη μου. Συγκεντρώθηκε στο πούλκον, κοντά στο Λευκό-Σπίτι, ο Ένα μέρος γεμάτο από άκακίες, μπρο-στά ένα μεγάλο λόφο στ' όθσι τού ό-ποίου ήσαν θαυρία τέσσαρες πύσσαι, Ένας γιά τήν καύση.

*Έκανε πολύ κρύο, αλλά πολλοί από μιάς δέν έτρεμαν άπ' αυτό... Περιμέναμε πολύ. *Ο στρατός είχε παραταχθή πνήγ-μα μέτρα μακριά μας. Μία άπόλυτη α-σιωπή θόρρινε πάνω σ' έκείνους τούς στρα-τιώτες. Τέλος έφτασαν τά πρώτα αυτοκι-νητα. Αί δικαστικά και στρατιωτικά άρ-χαί κατέβηκαν. *Ακούσα Ένα νά έλγην στόν συναγερμό άρχηνό τήν παρο-τάξεως, ότι ή γυναίκα είχε ζητήσει νά παοαστή στή λειτουργία, παόγμα πού έ-πεφράδυνε τήν άναχώρησι από τας φυλα-κάς τού *Αγίου Λαζάρου.

*Ήταν πιά πέντε ώρες τού πρωί, όταν τά άμεία περιτοιχιωμένα από ίππείς έφτασαν. Οι τρείς άνδρες κατέβηκαν συ-νοδευόμενοι από ένα ίερέα και τούς δικη-γόρους πών. *Ένας άπ' αυτούς προχώρη-σε πρós τόν τόπο τίς έκτελέσεως φωνά-ζοντας πρós τούς χωροφύλακας, πού έ-τρεφαν νά τόν πιάσουν. *Μή μέ θυγείτε, μή μέ θυγείτε. Και πήγε νά σταθή μπρο-στά στον πύσσαιο. Τέλος κατέβηκε ή γυ-ναίκα, μία φτωγή γυναίκα, παράξενα ντυ-μένη. Φαντάζην ήσυχή. Μία άδελφή τού έ-λάσαν τήν συνκρατούσε και τήν ένηγκαλί-ζετο. Σά σάς πώ ότι μέ κατέλαβε μία κρί-σις τρόμου, όταν είδα, ότι τήν προσέδε-σαν στον άπάντην μου πύσσαιο. Παρετή-ρησα τούς συνδεδεμένους μου. *Ήσαν πε-νταίσι. *Ο δέλιος μου γέλιον παρά τού ψύ-χους τήν καθήδωρο.

Κιόταται τήν *Άλλις κατέβηκαν πρós τόν ούρανόν, ενώ ή άδελφή τήν ένηγκαλίζετο γιά τελευταία φορά.

— Δέν καταλαβαίνω τίποτε, κύριε δι-ευθυντά. *Ακούω μόνο νά έπαναλαμβάνουν τήν λέξιν «ήλιθιος»...

— Δόστε μου γρήγορα τού άκουστικό, δεσποτίνε. *Έμένα, άσφαλώς, θά ζη-τούσι!...

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΙΣ ΚΑΤΑΔΙΩΞΙΝ ΕΝΤΟΜΩΝ !

Πρό καιρού τώρα, ή Νικαράγουα τίς Νοτίου *Αμερικής είχε σκεπασμένη από πυκνά σύννεφα θαλασρινόν έντομον, τά ό-ποια άποκλειστικόν σκοπόν έσταν τήν κα-ταστροφή τών φυτειών τού βαμβάκου. Αί προστάσεις τών καλλιεργητών διά τήν έξαφάνισιν ή και τελείαν έξόντωση τών θαλασρινών έντόμων άπέβησαν μάταιαι. Μέσα όμως εις τήν μεγάλην τόν απελ-πίαν έσκέβησαν έναν νεότρον. *Επείφο-ρτισαν πρós τούτους άεροπλάνας, τά όποια έρριπναι εις τήν περιοχήν τών θομβας ά-σφυεϊσγόντων αερίων. Έντός δύο ημερών ή καταστροφή τών έντόμων συνετελέσθη ριζικώς. Τό πείραμα αυτό δέν εινε ή πρώ-τη φορά πού γίνετα. Και άλλότε έξοκι-μασθή εις Αιγύπτων όπου κατόπιν γκαρί-ζομεν τά έν λόγω θαλασρέά έντομα έχον-τας έστιας τών, άποτελούν δέν Ένα μεγάλο έθνικόν κακόν.

ΜΙΑ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΣΥΣΚΕΥΗ !

*Απ' τήν *Αμερική άγγέλλεται μία νέα δλωδοδιόλυ χρησιμοποίησις τού ραβίου : ή ύδροφάνια! Βορέλια θυθαμένα ως τά μιά στή θάλασσα φέρουν έντός μία ύ-δροφωνική συσκευή και έκτός τίς έπιφα-νείας Ένα ύψηλό κατάρτι. *Η συσκευή έ-χειται τούς ήχους πού παράγονται στό θυ-δύ τίς θαλάσσης έξ ατίας μιάς σφοδράς τρικυμίας και άφού τούς άνασκαυγής μέσας σέ ειδικό μεγεθυντικό όργανο τούς έξαποστέλλει κατόπιν στους διαφόρους σταθμούς, οι όποιοι τώρα είδοποιούν τά ταξείδουοντα πλοία. *Ακόμη ή συσκευή χρησιμεύει νά προσδιορίσασμε τού βάθος τίς θαλάσσης εις τού δεινά μέρος. Πρós τούτους ρίπτουμε στό θυδύ διά νά έκτυρ-ασκροτήση μία βόμβα. *Ο κρότος τίς ση-μειώνεται γραμμικώς εις τήν έπιφάνειαν τίς συσκευής. Μία άλλη πράξις, έπί τί έίσις τίς τούτληρος τού ήγυμνός, έπί-τρέπει νά προσδιορίσασμε τού βάθος τίς θαλάσσης... Τό ύψηλό κατάρτι τίς συ-σκευής εινε άριστος καθοδηγητικός δεί-κτης τών πλοίων πού ταξείδουον...

— Δέν καταλαβαίνω τίποτε, κύριε δι-ευθυντά. *Ακούω μόνο νά έπαναλαμβάνουν τήν λέξιν «ήλιθιος»...

— Δόστε μου γρήγορα τού άκουστικό, δεσποτίνε. *Έμένα, άσφαλώς, θά ζη-τούσι!...

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΙΣ ΚΑΤΑΔΙΩΞΙΝ ΕΝΤΟΜΩΝ !

Πρό καιρού τώρα, ή Νικαράγουα τίς Νοτίου *Αμερικής είχε σκεπασμένη από πυκνά σύννεφα θαλασρινόν έντομον, τά ό-ποια άποκλειστικόν σκοπόν έσταν τήν κα-ταστροφή τών φυτειών τού βαμβάκου. Αί προστάσεις τών καλλιεργητών διά τήν έξαφάνισιν ή και τελείαν έξόντωση τών θαλασρινών έντόμων άπέβησαν μάταιαι. Μέσα όμως εις τήν μεγάλην τόν απελ-πίαν έσκέβησαν έναν νεότρον. *Επείφο-ρτισαν πρós τούτους άεροπλάνας, τά όποια έρριπναι εις τήν περιοχήν τών θομβας ά-σφυεϊσγόντων αερίων. Έντός δύο ημερών ή καταστροφή τών έντόμων συνετελέσθη ριζικώς. Τό πείραμα αυτό δέν εινε ή πρώ-τη φορά πού γίνετα. Και άλλότε έξοκι-μασθή εις Αιγύπτων όπου κατόπιν γκαρί-ζομεν τά έν λόγω θαλασρέά έντομα έχον-τας έστιας τών, άποτελούν δέν Ένα μεγάλο έθνικόν κακόν.

ΜΙΑ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΣΥΣΚΕΥΗ !

*Απ' τήν *Αμερική άγγέλλεται μία νέα δλωδοδιόλυ χρησιμοποίησις τού ραβίου : ή ύδροφάνια! Βορέλια θυθαμένα ως τά μιά στή θάλασσα φέρουν έντός μία ύ-δροφωνική συσκευή και έκτός τίς έπιφα-νείας Ένα ύψηλό κατάρτι. *Η συσκευή έ-χειται τούς ήχους πού παράγονται στό θυ-δύ τίς θαλάσσης έξ ατίας μιάς σφοδράς τρικυμίας και άφού τούς άνασκαυγής μέσας σέ ειδικό μεγεθυντικό όργανο τούς έξαποστέλλει κατόπιν στους διαφόρους σταθμούς, οι όποιοι τώρα είδοποιούν τά ταξείδουοντα πλοία. *Ακόμη ή συσκευή χρησιμεύει νά προσδιορίσασμε τού βάθος τίς θαλάσσης εις τού δεινά μέρος. Πρós τούτους ρίπτουμε στό θυδύ διά νά έκτυρ-ασκροτήση μία βόμβα. *Ο κρότος τίς ση-μειώνεται γραμμικώς εις τήν έπιφάνειαν τίς συσκευής. Μία άλλη πράξις, έπί τί έίσις τίς τούτληρος τού ήγυμνός, έπί-τρέπει νά προσδιορίσασμε τού βάθος τίς θαλάσσης... Τό ύψηλό κατάρτι τίς συ-σκευής εινε άριστος καθοδηγητικός δεί-κτης τών πλοίων πού ταξείδουον...

— Δέν καταλαβαίνω τίποτε, κύριε δι-ευθυντά. *Ακούω μόνο νά έπαναλαμβάνουν τήν λέξιν «ήλιθιος»...

— Δόστε μου γρήγορα τού άκουστικό, δεσποτίνε. *Έμένα, άσφαλώς, θά ζη-τούσι!...

Παρινασός

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΕΝΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ο ΒΟΡΙΣ ΓΚΟΝΤΟΥΝΩΦ ΚΑΙ ΤΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΡΩΣΣΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΠΟΥΣΚΙΝ

Σήμερον παρουσιάζομεν εις τούς ανα-γνώστας μας έν άπό τά μεγαλύτερα αρί-στουργήματα τίς παγκοσμίου φιλολογί-ας, τού δράμα «Βόρις Γκόντουνοφ» τού μεγάλου Ρώσου ποιητού Α. Πούσκιν, τήν θεωρησιάν τού όποιου έδημοσίευσαν εις τού δόν φύλλον τού «Παρνασσός». Και πρώτα άπ' όλα μερικά λόγια περί τού ποιητού, ή έκδοτουατηρις τού όποιου ά-πασχόλη τάς ημέρας αυτές ολόκληρον τόν πολιτισμένον κόσμον.

Αί «Ακοδημίας τίς Άγγλίας, τίς Γαλ-λίας, τίς Ρωσίας, όλα τα μεγάλα ευρώ-παικά κέντρα τίς «Λοιάς και τίς «Αμερ-ικής, έστράξαν τήν δόξαν τού μεγάλου αυτού δημιουργού μέ πρωτοφανή μεγαλο-πρέπειαν. Και εις τήν «Ελλάδα άκόμη, τάς άρχας Μαρτίου, έτοιμάζεται εις τόν Σούλκον «Παρνασσόν» μία άναμνηστική έσθή.

Τό μελόδραμα, τού θεάτρον, ο κινημα-τογράφος, όλα έκιντοποιοήσαν. Μεγά-λαι μουσουργοί παλαιά και σύγχρονοι άκόμη, έμμελοποιήσαν ολόκληρα έργα τού Πούσκιν. Είς τού Παρίσι, εις τήν Γενεύη, εις τού Λονδίον, διαργανώθησαν μεγαλο-πρεπείς τελεταί. Είς τήν Ρωσίαν, έκτός άλλων, μετεφράσθησαν τά έργα τού εις έκείνην έλώσσαν.

Τό κατ'επιτηνείον εινε ότι ο ποιητής αυτός παρήγαγε ποσοτικόν δγκον λογο-τεχνικόν άριστουργήματων έντός έλαχί-στου σχετικώς διαστήματος, διότι, ως γνωστόν, πέθανεν εις ήλικίαν 37 ετών. Και έκτός τούτου, ο σύντομος ζίος του διε-κόπητο περιοδικώς από τας άκάνανς πολιτικόν περιπετειών, οι όποιαι «όν έ-θανάτων. Και όλών των άλλων έμά-ρταν τού άργυρίου του σπύγος, έα νά τόν όδηγήσουν εις έσωτερικάς αντίθεσεις και τέλος εις τόν θάνατον.

*Ο ποιητής ήτο σύγχρονος και ένθουσι-ώδης διασώτης τίς «Ελληνικής «Επανα-στάσεως. *Όλγων πριν άκριβώς περι-παύ εις τήν δυσμενείαν τίς Άλλής διά τας ύπέρ τίς έλευθερίας ιδέας τίς, εβρέθη έ-ξόριστος εις τήν «Οδησσόν και τάν α-κασον. Είς τήν ίδιαιτην τόν άλληλοφρο-νισμόν και εις τήν ήμεροαίαν του χαριτί-ζε μέ έξαλλον ήμεροαίαν τόν έπανα-στατικόν ήγερμα τού 1821.

Εινε άληθές ότι άργότερον αί έσωτερι-κά διαμάχαι τών «Ελλήνων τών έπικρά-ναν και πολλές φορές έξοκίμασε ζωήσαν άπογοήτευσιν, αλλά πλόνος ποιημάτων του, έκεί άκριβώς έπου έκείνην τε τού θάδωτερον αίσθημα τού ποιητού, μιάς πεί-θον ότι ο Πούσκιν υπήρξεν από τούς φλογερωτέρους φιλέλληνας. *Αρκεί νά ά-ναφέρωμεν τούς κατωτέρω στίχους, τούς όποιους έγραψε διά τήν «γλυκύτητα τίς ελληνικής γλώσσας και διά τόν «Ομηρον, έπ' εοκαιρία τίς μεταφρασσεως τίς «Ιλιά-δος εις τήν Ρωσικήν :

«Θεική τών «Ελλήνων λαλιά και νεκρή, τραγουδές, στην άκοή μου. Στό μόνον γένος τή σική παραγμένη άρμεν!» ή ψυχή μου!.

Τό άριστούργημα «Βόρις Γκόντουνοφ», τού όποιον παρουσιάζομεν σήμερον εις τόν αναγνώστην, ήτο έγραμμεν ο ποιητής όταν ήτο έξόριστος εις τού χωριό Μιχαήλοβ. *Ο Πούσκιν έξαφάνισθη κατ' άρχάς εις τόν Καύκασον και τού 1824 εις τού πατρικόν του κτήμα, εις τού Μιχαήλοβ. *Έκει ύπέστη τού ψυχικόν μαρτύριον, τού όποιον είχε σο-βαράν αντίκτυπον και τραγικάς συνεπει-ας έπί τού πνευματικού έργου και τίς τό-σον συντηρού έζής τού μεγάλου αυτού ποιητού και συγγραφέως.

Τό 1899 ή Ρωσία μέ τήν εοκαιρίαν τίς έκδοτουατηριδος από τίς ημέρας τίς γεννήσεώς του, ήθέλησε νά τιμήση τού ά-δικηθέν τέκνον τίς και άπ' άκρου εις ά-κρον τίς άγανούς πατρίδος τού έδεδη τό-νύθημα : «Ο Πούσκιν, παρρωσιακός ποι-ητής, σήμερον, μέ τήν εοκαιρίαν τίς έ-κδοτουατηριδος από τίς ημέρας τού θά-νατόν του, ή Εύρώπη άναλύει έναν άλλην πρωτοδουλιαν και ρίχνει ένα νέον σύνθη-μα : «Ο Πούσκιν παγκόσμιος ποιητής!»

*Ο Βόρις Γκόντουνοφ, ο ήρωας τού έ-νός, ήτο ένας επιτηδεύς και άξιός μπε-γιάρος, ο όποιος έκέρχισε τήν έννοιαν τού Τσάρου 18άν τού Τρομερού και έγινε ο κατανοητός από τήν ήλικίαν τού Τσάρου Θεοδώρου (διαδόχου τού 18άν τού Τρο-μερού). Μετά τόν θάνατον τού Θεοδώρου έδεν υπήρχεν άλλος διάδοχος, διότι δ'ον-«ουνοφ έφρονέ-σε νά σκώσση έγκαίρας

τόν μικρόν Δημήτριον, τελευταίον υιόν τού 18άν (Ιωάννου) τού Τρομερού και έτεροπαλή άδελφόν τού Θεοδώρου. Είς τού σημείον αυτό άρχίζει ο Πούσκιν τού περίφημον δράμα του. *Ο θρόνος χη-ρεύει, ο μόνος ένδεδειγμένος άντάξιος τών Τσάρων διάδοχος εινε ο Βόρις Γκο-ντουνοφ, άλλ' αυτός προποσιείται ότι δέν θέλει νά δεχθή. *Ο λαός, ο ευγενής, ο Πατριάρχης και ο κλήρος, τόν καθεκ-τευσον και αυτός ύποχωρεί και συγκατα-νέει, τήν 20ην Φεβρουαρίου τού 1599.

Τολμήρας εις τας κατακτήσεις και τας έσωτερικάς μεταρρυθμίσεις, ο νέος Τσά-ρος ήτο φυσικόν νά δημιοουργήση δυσχε-ρείας. *Επεξέτεινε τά σύνορα τίς Ρωσί-ας και διά νά ίκανοποιήση τούς μεγάλους γαιοκτήμονας, άπηγόρευεν εις τούς αγ-ρικούς νά περουν ολκεία θουλήσει από τού ένα κτήμα εις τού άλλο. Τροιστοπότος κατέβησαν τ' ά καθεός τών δουλοπαροί-κων. Αυτά συνέβησαν τού 1603.

*Εκείνην τήν εποχήν άκριβώς, εις ένα μοναστήριον τίς Ρωσίας, κάποιος νεαρός καλόγηρος, Γρηγόρης όνοματι, άποφασί-ζει ένα μεγαλεπήβολον σχέδιον, ούτε λό-γος ούτε πολύ, νά έμπανθή εις τόν ά-σμον ως ο διάδοχος τού θρόνου. Πιστάγη-ται ή ήλικία του και τού χαρακτηριστικά του συνείσθηον μέ τά τού φουεβέντος πρίγκηπος Δημητρίου. *Απεφάσισε λοιπόν νά παρουσιασθή και νά κηρύξη ότι ο μι-κρός υιός τού Ιωάννου τού Τρομερού, Δημήτριος, δέν έβονε'θη, άλλ' ότι είχε διαφύγει από τά δολοφονικά χέρια τού Βόριδος, και ότι ο Δημήτριος εινε αυτός ο ίδιος. Τό σχέδιόν τού τού έξουιοποιείται εις τόν ήγούμενον, ο όποιος τού καταγ-νέλλει εις τόν Πατριάρχην. *Εν τώ μετα-δύ όμως ο ψευδοδημήτριος εξαφανίζεται. Κρυφίως φθάει τάς πολωνικά σύνορα. Οι Πολωνοί ήσαν έχθροί τίς Ρωσίας και

ο ψευδοδημήτριος σκέπτεται νά ζητήση τήν βοήθειάν του.

Μιά πολύ δραματική σκηνή. *Ο ψευδο-δημήτριος μέ δύο άλλους καλόγηρους συνοδοιπόρους του, οι όποιοι άγνωστον τήν ταυτότητα του, κάθεται σέ μία ρωσού-κα.

Βόρις Γκόντουνοφ

ή ταθεύρα, κοντά στά πολωνικά σύνορα και ζητεί πληροφορίας από τήν ταθεύ-ραν, πώος πρηνή είς τήν έμικρά πρίγκη-μην είχε διαφύγει τόν θάνατον. Προσκαλεί τόν άρχηγόν τίς δολοφονικής σπείρας, τόν πρίγκηπα Σούσκιν, διά νά εξακριβώση τόν πληροφόρη ότι ή διάβασις εινε αβύ-κωτος, διότι ή κυβέρνησις έστειλε μήνυμα από τήν Μόσχαν νά φύγουν όλοις τούς ταξιδιώτας, διότι γυρεύουν κάποιο ψευδο-δημήτρι.

Οι άνθρωποι δέν... είνε πίδηκοι !

Εινε θέασις πλέον ότι ο αυτόκλητος ιμναστής τού θρόνου τού δέν εινε τίποτε άλλο παρά ένας ψευδής Δημήτριος. Αί είδησεις όμως κατασθέναν ή μία τρομε-ρώτερα τίς άλλης. *Ο ζούμρος έκείνος μόνον έινεν ήδη τού κέντρον τίς προ-σκήεις εις τού όποιον διατείνεται όλη ή έξωτερική και ή έσωτερική θαλασρέκεια, ή κρυπτική και πύλη, έναντίον τού Βόριδος Γκόντουνοφ.

*Ο ψευδοδημήτριος άναγκάζονται τά στρατεύματα τού έπί τού πολωνικού εδά-φους, όπου συρρέουν όλοι οι δυσσεστη-μένοι — μικροί και μεγάλοι. *Έκει όρι-α γινώσκεται μέ τήν Μαρτίαν, κόριν τού Πολωνού πρίγκηπον, παρά τού όποιου φι-λοεπένεται. *Η περιγραφή τίς δραματικής πνευματικής «απόφασις τού έκείνου τού άναγνώστη. *Ο έξοκτεμένος ιμναστής τίς έβγην εις μίαν μυστικήν έρωτικόν συνάν-τησιν, ότι δέν εινε παρά ένας άπλος βη-τάς και όχι ο πραγματικός Δημήτριος. *Η κόρη όμως, ή όποια δέν τόν άγνοούσε παρά μόνον διά νά γνη μίαν ήμεραν τσα-ρίνα τίς Ρωσίας, γίνετα έξω φρενών. *Τόν έπιπλήττει και προσπαθεί νά τού έπ'

πισκεφῆτε σπίτι μου ἀποψε. Θὰ σὰς ὀ
πολλά ἐνδιαφέροντα μικρά ἀγάλματα
ἔχω καὶ μὲ σὰς μιλήσω, ὅχι ὅπως ἐδῶ

Ο ΔΙΗΓΗΤΗΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕΤΕΥ ΤΩΝ... ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΗΣ ΓΟΗΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΜΙΑΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Κάθε νέα γυναίκα, της οποίας το σώμα δεν εινε ανεπανορθώτως κατεστραμμένο, μαθαίνει — από την πιο μικρή ηλικία — την τέχνη της γοητείας, όπως την αντιλαμβάνονται οι άνδρες. Η υποφανομένη το διεπινοούσε πολλάκις.

Δεν άγνοώ, ότι οι άνδρες γυρίζουν το κεφάλι τους και με παρατηρούν, όταν περνά από δρόμο. Μπορώ να πω, χωρίς να θεωρήσω κομπορρημον, ότι έχω συχνά την ευκαιρία να τους δω να εκθέτουν μπροστά μου τα προτερήματά των και την τεχνική των της γοητείας (ώ! η τρομερή λέξις!).

Κατ' αρχάς, όταν μία νέα άρχιζή τη ζωή της, αυτό το παιγνίδι της φαίνεται διασκεδαστικό. Δεδομένου ότι δεν εινε πολύ ελεύθερα, ή νέα δεν εξέρχεται συχνά και δεν δοκιμάζει καμιά ενοχλήση να τους βλέπει να δοκιμάζουν την στρατηγικήν του «φλέρε». Δυστυχώς, λίγο-λίγο αυτό το μονότονο παιγνίδι γίνεται τρομερά ενοχλητικό διά την συμπακτική. Και αυτό συμβαίνει μόνον και μόνον εκ λάθους των ανδρών. Η λέξις «γοητεία» φαίνεται να σημαίνει κάτι άδικο, κάτι έκδικτο. Άλλα τι το άδικο υπάρχει σε μία ιστορία, επαναλαμβανόμενη δέκα, είκοσι, εκατόν φορές; Ποιά χάρη μπορούν να θοράκουν στα ίδια λόγια, κατά κόρον επαναλαμβανόμενα; Τί ενδιαφέρον μπορεί να παρουσιάσει ένα παιγνίδι παίζομενον συνεχώς και με τα ίδια χαρακτηριστικά;

Διατί οι άνδρες δεν ποικιλούν ποτέ το παιγνίδι των; Δεν έχουν, λοιπόν, ούτε κόκκον πρωτοτυπίας;

Τίποτε δεν εινε περισσότερο άναρμόν από την επανάληψη. Από το πρώτο φιλή ή μάλλον πρό του πρώτου φιλιού, ή γυναίκα ξέρει επακριβώς τί θα της επιή ο άνδρας και μπορεί να προβλέψη και την παραμικρή του χειρονομία και την κάθε μία στάση, που θα κάνει μπροστά της.

Νέες γυναίκες, αδελφές μου, τό σκεφθήκατε; Και σεις νέοι ή σοδοροί κύριοι, ποιο πιστεύετε τον έαυτό σας Καρανύσα, ρίξετε ένα βλέμμα επί του καταλόγου των στρατηγικών σας ελιγμών και κοκκινίσατε διά την έλλειψιν φαντασίας. Δεν έχετε ούτε πρωτοτυπία, ούτε φαντασία.

Αυτός ο κατάλογος των επτά κυρίων ελιγμών καθιερώσθ από έμμέν, εγώ μόνον υπό το πρίσμα της προσωπικότη μου περσας, αλλά και χωρίς στή συνεργασία πολλών ωραίων γυναικών.

Ο άνθρωπος, που έχει να προσθέτη εις αυτούς ένα δόξον, δεν έχει παρά να παρουσιάσθη και θα ήμην πολύ εύτυχης να του έδωδα την έμπιστοσύνην άμοιήτην.

Ελιγμός 1ος. — Ο άνδρας που προτρέχει εις αυτόν νομίζει, ότι μία άπλη επίθεσις μπορεί να κινή την γυναίκα να χάση τον έλεγχο επί του εαυτού της. Αυτό το δείγμα του άνδρος εινε άπλην χωρίς την έλαχιστη πανουργία και δεν αξίζει να γίνεται πολλές λόγος. Μόνο με θυμωμένα ή ήλθια ή υμφορμαστές γυναίκες όποκιπουν στους πόδους του.

Ελιγμός 2ος. — Ο άνδρας προσπαθεί να σάς συγκινήση με έκδηλως παθητικό έρωτα. Στην ανάγκη ύποκειται και γάμον. Αυτός εινε όσον και ό προηγούμενος κακός. Άλλα και σ' αυτόν δεν όποκιπουν παρά μόρες παρόνες και ξαναμωραμένες γυναίκες. Όλες ή άλλες γελούν μαζί του.

Ελιγμός 3ος. — Εινε ο έλιγμός του αυχύνου, που ζητεί περιπέτεια. Όσοι τον ακολουθούν δεν αξίζουν τί συμπάθειά μας. Οι παντρεμένοι — πιστεύω στην περσάν μου — δεν αξίζουν τό ένδιαφέρον μας. Άν ζητήση κάτι στείλετε τον στη γυναίκα του.

Ελιγμός 4ος. — Φοβόδο του Δαναού και δώρα φερόντας. Οι άνδρωτοι που ακολουθούν αυτόν τον έλιγμο, καταφεύγουν εις τα δώρα, γενικάς πολυτίμα και προσεκτικά διαλεγμένα, εις τρόπον ώστε να επηρεάσουν εις την έρσαστέγηδα εταίραν να τά δέχεται χωρίς να την πενήν έπαγωγέματας. Και χραιδάται με γάλη δόσις βελήσεως για μία γυναίκα, που έχει τό άτύχημα να εινε φτωχή, να άρνηθη. Άλλα άν τό κάνει, τότε αυτό εινε μία άπράνταχτη απόδειξις αυτοσεβάσμιου.

Ελιγμός 5ος. — Αυτός ο έλιγμός άπαιτεί μεγάλη ύπομνη, που δεν προκειμένο και έν πάση περιπτώσει εινε ένα ροδέρο έκτόν. Ο άνδρας άρχίζει από τη φίλα, από την έμπιστοσύνην, την στοργήν. Και ίδω σεις, ότι σε λίγο άρχίζεται να του διηγήςτε τα θέσσανα σας, ως έν έπρόκειτο περί του άδελφού σας. Εινε πολύ γλυκός, νοήμων, έξρει καλά την ανθρώπινη φύσι και μπορείτε να κλέψετε άκουμπμένη στον δισό του. Θά ζητήσετε παρηγορία κοντά του και σε λίγο δεν θα μπορούσατε ν' άπορρήγνετε την τρυφερότητά του. Την στιγμήν, που θα νομίζατε κατάλληλη, θα είσατε άνίκαν ν' άμυνήθητε. Εινε

ένα παιγνίδι, που έπιτυγχάνει περισσότερο συχνά από ό,τι τό φανταζόμεθα. Ελιγμός 6ος. — Αυτός διακρίεται σε τρία μέρη:

Α') Τό Φιλοσοφικόν: «Η ζωή περνά, άς άρπάξωμε την εύτυχία, που εινε

και διώδετε τον άδέλιον. Β') Ειδωλογατρικόν: Έκείνος θα σάς μιλήση για τον «Όδυσσέα», για τον Νίτσε, για τον υπέρανθρωπο (γι' αυτόν τον ίδιον, έννοείται). Θά σάς πη ότι ή συμβατική ήθική των πατέρων μας

έχει και τόσο πολύ δίκιο.

Γ') Φυσιολογικόν: Τώρα ο άνδρας δανείζεται έπιχειρήματα από την ψυχολογίαν. Και εις ένέργειαν ο Φρόυδ και ή θεωρία των άδένων! ή γενετισμός... άρεζεις πρέπει να ίκανοποιήται, για ν' άποφύγουνται οι έπικίνδυνον διά την ύγιαν... συσσωρεύσεις.

Μη φοβήσθε τίποτε, φίλες μου! Άν προγραμματικά έχετε όρεξι θ' άσχοληθήτε με τον κορεσμόν της σείς αϊ ίδων, χωρίς την συνεργασίαν του διακριτικού αυτού φροδιστού, και άν όχι, μη βλέπετε τίποτε τό άνησυχητικό σ' αυτό.

Ελιγμός 7ος. — Ο άνδρων θέλει να σάς σπρώξη να κάμπετε σεις πρώτην άποφασιστικήν χειρονομία για να μωρέ-ο ύστερα να πη: «πλύνω τάς χείρας μου».

Δεν σάς άναπαύ, λέγει, και έξω, ότι και σεις δεν με άναπαύτε. Άλλα χωρίς να τό θέλω σάς ποιά, Δεν μπορώ να κρατηθώ από του να σάς θαυμάζω και να σάς κορτεζώμαι. Εινε άνώτερον των δυ-νάμεών μου. Διώδετε με, άν αυτό σάς θηγί.

Λίγες μέρες άργότερα, πιο παθητικός από άλλοτε, θα σάς έναγκαλισθώ. Κάθε μέρα θα γίνεται πιο θερμός, πιο έπιμονος, χωρίς, έν τούτοις, να δοκιμάση να σάς έκδίσση.

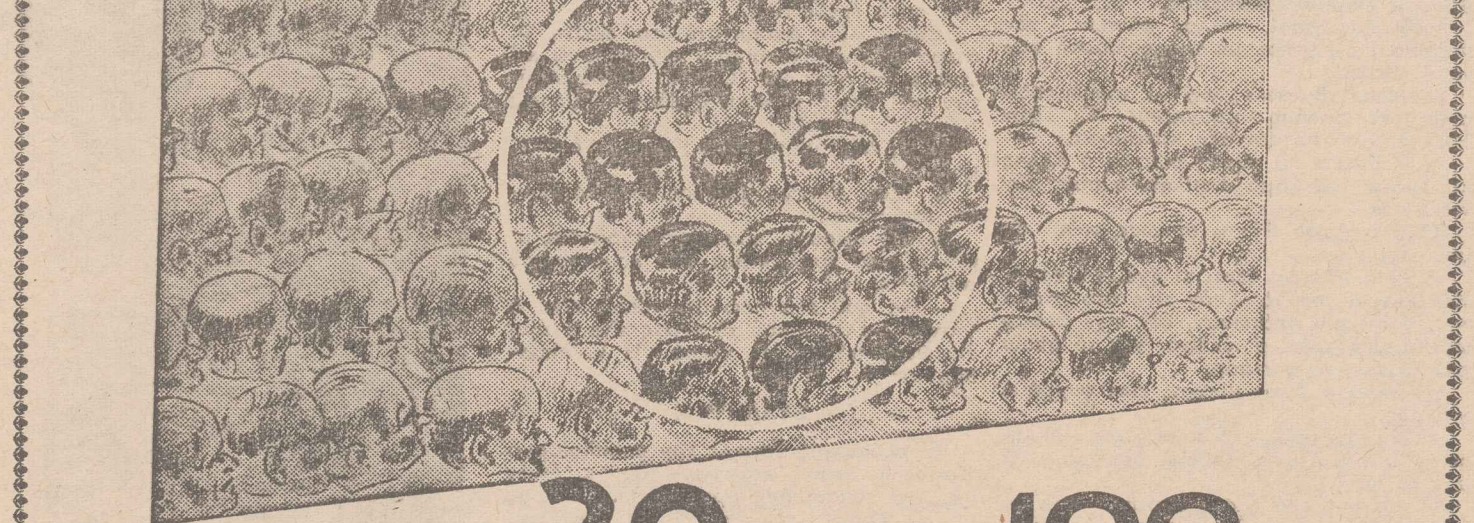
«Έστέ! ήμαρ», που μπροστά σε τέτοιο πάθος και τέτοια λεπτότητα, θα τον οδηγήσατε μόνον στο δωμάτιό σας να κατακλύθ. Θά σάς πη άκόμη: «Όχι, εινε αδύνατον, εινε πολύ ώρσιον!» και θα σάς κάμη δίκη του.

Ο Ελιγμός Νο 7 εινε ο πλέον έπιτηδεύς, όσοι ύποχωρείν την γυναίκα να πάρη πρωτοβουλία.

Αυτοί οι επτά έλιγμοί, με μερικάς ποικιλίας, κατά την ράτσην, τό κλίμα και τους βρους ζωής, εφαρμόζονται παντού όμοιομορφος και άναποφύκτως.

Μερικές φορές, για να τους άποφύγω, μου φαίνεται, πού, θα προτιμούσα να συναντήσω ένα άνδρωπο, που θα μου έλεγε χωρίς περιστροφάς: «Μου άρέσκει και θέλω να κοιμηθώ μαζί σας». Άν δεν θέλετε σήμερα, θα σάς τό ξαναθυμίσω αύριο!

ΜΑΡΒΕΛ ΟΥ'ΑΛΙΑΜΣΟΝ

20 ΤΟΙΣ 100

Στους 100 άνδρας οι 20 μόνον έχουν κατα... ήν άκμήν της ηλικίας των τά μαλλιά, τά οποία τους έ-δωκεν ή φύσις. Τί θλιβερά παρατήρησις, ή όποια όμως δεν διέφυγε της προσοχής των ευφών έπιχειρηματιών, που διαφημιζούν σκανδαλωδώς διάφορα άντιεπισημονικά παρασκευάσματα κατά της πιτυρίδος και της τριχοπτώσεως. Προσέξτε μιν άπατηήτε και Σείς! Διότι τά προϊόντα αυτά δεν εινε δυνατόν να έχουν καμμία άποτελεσματικότητα, έπειδή άπλούστατα δεν έπενεργοούν επί της ΑΙΤΙΑΣ, που προκαλεί την τριχοπτώσην και την πιτυρίδα. Αντιθέτως τό Γερμανικόν βιολογικόν προϊόν ή ΤΡΙΛΥΣΙΝ, περιέχουσα κατά βάνν χολεστερίνην (ήτοι την ουσίαν που λέγεται έλλείψας φρεσέτης ποσότητος από το τριχωτόν της κεφαλής μας προκαλεί κατ' άρχάς την πιτυρίδα και κατόπιν την τριχοπτώσην και την φαλάκραν), στήρίζεται επί δεδομένων ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ και εινε κατά συνέπειαν βεβηκός άποτελεσματική. Με καθημερινήν χρήσιν της ΤΡΙΛΥΣΙΝ

Η πιτυρίδα εξαλείφεται
Η τριχοπτώσις σταματά
Νέα μαλλιά ξαναφυτρώνουν

TRILYSIN

Ο Γενικός Αντιπρόσωπος κ. ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Αλκαίου 1, Αθήναι, άποστέλλει δωρεάν πάντα αιτούντα την έπιστημονικήν βιβλιογραφίαν της ΤΡΙΛΥΣΙΝ.

ΤΟ «ΑΛΛΟΘΙ» ΤΗΣ ΔΙΔΟΣ ΜΑΓΓΗΣ ΑΝΑΤΡΕΠΕΤΑΙ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ο άγέρας χτυπούσε με μανία τη θροχή. Οι πλάται, βιομοι με γοργούς αλη-τας, ρυγάζαν πάνω άπ' τό κεφάλι του Κίνγκ Ουόλτερ, που έκανε θέλατε μπροστά άπ' τό κεντρικό κυκλίδωμα και που κρυμμένος πίσω από τά παραταγμένα στο πεζοδόριο αυτόκινητα, παρακολου-θούσε τον πόλισμα, που πηγαυνορχότα-νε μπροστά στο σπίτι, μέσα στο οποίο πρό άλίγου είχε γαθή ο γέρο-Κόρλινγκ.

Από την άριζή του στο Λονδίνο, ήταν ή τρίτη θραυάτι που παραγυνούε μ' άνσω-μοιότητα να ίδη τον γέρο-Κόρλινγκ να γυ-ρίζε σπιτί του.

Σαφινικά μία πόρτα άνοιξε και ξανά-κλεισε. Η καρδιά του Κίνγκ Ουόλτερ χτύπησε δυνατά στο στήθος του. Άλλα μόνο για μία στιγμή. Ο άνθρωπος που έβγαινε δεν ήταν ο Κόρλινγκ, αλλά ο Ρόμπερτ, ο γέρον ύπηρέτης του. Ο Κίνγκ έφρακισσε από χαρά: Ο Ρόμπερτ δεν εί-χε έγκαταλείψει τη συνήθειά του να περ-νά κάθε Σάββατο κοντά στη γυναίκα του.

Πόσο καλά είχε κάμει να περιμένη. Καθώς τον είδε — τον γέρο-Κόρλινγκ— πρό άλίγου να φθάνη, μόλις κρατήθηκε ά-πό του να πηδήση μπροστά στον άνδρω-πο, που τον πρόδωσε και να του φωνάζη: — «Ε, Κόρλινγκ! Νά, ο Κίνγκ Ουόλτερ, που ξαναγυρίζει άπ' τους νεκρούς».

Τί καλά είχε κάμει να περιμένη!... Ξε-χνούσε τώρα τους κόπους της ένέδρας, την άγαστιά, τό κρό, που τον περνούσε ως τά κόκκαλα. Τά έσχωρσε όλα. Ένα μόνο ήξερε: «Ότι ήλθε ή ώρα της έκδική-σεως».

Η ώρα της έκδικήσεως! Ο Κόρλινγκ ήταν μόνος, τελείως μόνος. Ο πόλισμα ήταν μα-κριά. Κανένας δεν τον έβλεπε. Ο Κίνγκ μπήκε μέσα και χτύπησε στο σκοτάδι.

Ανέθηκε γοργά και σιωπηλά τις σκά-λες. Έφθασε μπροστά σε μία μεγάλη πόρ-τα που δίχως δυσκολία την άνοιξε μ' ένα άντικλειδί και βρήκε μέσα σ' ένα σκο-τεινό δωμάτιο. Ήταν ο άντιθάλαμος. Ά-πό την πόρτα, που βάδους λίγες άντιφες φώτος έξείχετο. Μέσα, και ήταν ο Κόρ-λινγκ. Άκούγονταν άκόμη τό υποθάλπικό τίκ-τάκ του έκκρεμου.

— Έπί τέλους, σκέφτηκε κι' ή καρδιά του σκίρτησε, θα έχω τά λεπτά, τό μόνο μέσο να ξαναούρω την Μάγγη και να ξα-ναρχίσω την παλιά ζωή, όπως πρό έξ έ-τών.

Η τύχη των δοηθοδών. Ο Κόρλινγκ ή-ταν ένα κακό, δεν τον χόριζε παρά μία πόρτα. Θά έπαινε τό χρίμα αυτό τό θρά-δυ. Και τό χρίμα θα ήταν όλα, όλα, όλα μαζί και ή Μάγγη.

Έφθασε μπροστά στην πόρτα. Γύρισε χωρίς θορύβο τό πόμολο και μπήκε. Μπρο-στά σε μία θερμάστρα, πάνω σε μία πο-λυθρόνα ήταν καθισμένος ο Κόρλινγκ και κοιμότανε.

Τό κτύπησε. Πόσο ήταν γέρος! Ο Κόρλινγκ, φώναξε από πίσω του.

Ο γέρος έζήτησε, νετάθηκε και κύτ-ταζε τό έκκρεμο, που ήταν μπροστά του, πάνω στο τζάκι.

— Δέκα και τέταρτο, μουρμούρισε. Κοι-μήθηκε, λοιπόν, λίγο...

Ύστερα, παρατηρώντας την σιλουέττα του έπισκέπτου, του σόν καθρέφτη πίσω από τό έκκρεμο, γύρισε προσημύμενος.

— Ποιός σάς έπέτρεπε να εισέλθετε; Πώς βρόσκεσθε εδώ;

Ο Κίνγκ γέλασε.

— Λίγο σάς ενδιαφέρει να μάθετε πως μπήκα. Τό οδωδίδες εινε ότι εινε εδώ.

— Τί με θέλατε; έτραυλίζε ο άλλος.

— Έκείνο, που θέλω, έμεινε, που ήθε-λα, μάλλον, ήταν να σάς ξαναούρω από άνδρος της ηλικίας σας, να μπορέσω, έτσι, να σάς έκδικηθώ καλλίτερα, αλλά τώρα...

— Πώς έβρισκατε τη νέα κομμωσί μου, Κίνγκ; Μου φαίνεται; Σου άρέσω έτσι;

— Ο Κόρλινγκ πέρασε, είπε έκείνος με βαρεία φωνή.

— Εκείνη γύρισε άπτότοιμα; Πέθανε; Άλλά πότε; Ο Μπέννυ

— Τόν σκότωσα πρό άλίγου, είπε άπλά ο Κίνγκ.

— Αυτός, λοιπόν, σε πρόδωσε; Έκείνος κίνησε τό κεφάλι καταφα-τικά.

— Ηούχασε, αγαπητέ μου, Άλλά πές μου: άφες ήχη

— Όχι.

— Δακτυλικά άποτυπώματα;

— Έχω μέζε σ' αυτό τό χρηματοκιβώ-τιο μερικάς εκατοντάδες λίρες, που μου έμπιστεύθηκαν διάφοροι φίλοι. Θέλετε, λοιπόν να προδώσω την έμπιστοσύνη τους; Περιμένετε να δώ στο πορτοφόλι μου, ί-σως έχω πέντε-έξη λίρες.

— Άνοιξτε τό χρηματοκιβώτιο!

— Άλλά δεν έχω τό κλειδί.

— Άνοιξτε, είπα!

Ο γέρος έκανε πως έφρανε να θρή τά κλειδιά πάνω στο γραφείο του, μέσα σε στυράρια. Στο τέλος τό γέρο τό θρήκε, ότι ήθελε και σκεκωνότας τό ξαφνικά, πρότεινε ένα πιστόλι κατά του Κίνγκ Ου-όλτερ:

— Ψηλά τά χέρια! φώναξε.

Άλλα υπελόγισε χωρίς την ταχύτητα του Κίνγκ, που με μία κίνησι του χεριού του ή λάμπα έπεσε κι' έσπασε και τό δω-μάτιο θυθίστηκε στο σκοτάδι.

— Άκούστηκε ο θόρυ-δος δύο συμπλεκόμενων ανθρώπων, θαθείας άνα-πνοές, υπόκωφες κραυ-γές, στο τέλος ένα ούρ-λιασμα και ύστερα τί-ποτε...

Ο Κίνγκ σηκώθηκε, άναψε ένα κερι, έβασε γύρω του και σήκωσε τό πιστόλι. Τό κτύπησε:

— Άδειο, είπε, καλά τό σκέφτηκα.

Τό άφρασε πάνω στο τραπέζι, γύρισε τό κε-φάλι και τένωσε τ' αυ-τί του. Άπόλυτη σιωπή θασίλασε.

Τέλειωσέ τον. Τά μάτια του ύστερα γύρισαν προς τό τζάκι. Τό έκκρεμο εινε παύσει να χτυπά, λές και παρόδωσε την τελευ-τάτα του πνοή μαζί με τον κύριο του. Οι δεί-κται είχαν σταματήσει στις δέκα και είκοσι.

Ο Κίνγκ παρήρησε τό έκκρεμο με ύφος ή-λθιον. Μηχανικά γύρισε τά μάτια προς τό πώ-μα του Κόρλινγκ, που κοιτόταν κάτω. Στο πρόσωπό του είχε απο-λιθωθή μία ειρωνική έκφρασις.

Έβγαλε παραπατώντας. Τό κερι έξακο-λουδούσε να φωτίζει τό γραφείο. Και σέ-φος του ζωντανεύσε τις δυο νεκρές όψεις: του πτώματος και της πλάκας του έκκρε-μου.

— Πώς έβρισκατε τη νέα κομμωσί μου, Κίνγκ; Σου άρέσω έτσι;

Τόν φίλησε στο μέτωπο και τον έσπρω-ξε προς την πόρτα, έσθωσε τό φως και γύρισε προς τους έπισκέπτες της.

Σε λίγα λεπτά ο Κίνγκ κατέβηκε στο ασκόν. Ήταν μέσα έκτός του Τζακ και του Μιλτον και πολλοί άλλοι. Ο κα-πνός των πούρων είχε γεμίσει τό δωμά-τιο.

Μόλις τον είδε ή Μάγγη πήγε κοντά του και τον παρέσυρε σε μία γωνία τί μπορούσε. Όταν γεμίσε δυο ποτήρια σαμ-πανιάς, τού είπε:

— Σημείωσε, αγαπητέ μου. Τά-ρα θα ήθελα να έλθω, αγαπητέ μου.

Τόν έγκατέλειπε άπτότοιμα και πήγε προς τον καθρέφτη, όπου ήταν και τό έκκρεμο. Με μία επίθεσις κινήσι γύρισε τους δείκτες κι' ύστερα ξαναγύρισε κον-τά του.

— Λοιπόν, Λόμιας, δεν νομίζετε, ότι πρέπει να φάμε ή φώναξε προς ένα από τους παίκτες. Βλέπετε τί ώρα δείχνει τό έκκρεμο;

— Άκριβώς δέκα και πέντε, αγαπητή μου.

— Τότε σηκώθηκε, φώναξε με ένα χα-ριτωμένο γέλιο και γυρίζοντας προς τον έκπληκτο Κίνγκ:

— Έξερς πίσω εινε λαίμαργος ο Λό-μιας; Λοιπόν, μόνο συνδέοντας την ώρα με τό φαγάκι, θα μπορούσα να τον κλέω να ή θυμάται να έλθη σου τη ζωή. Όσο για την επιβρόδυνση, μη σε άνησυχί. Κά-θε άλλο παρά αυτό θα προσέξω ύστερα από όκτω άρες παιγνίδι, πιστό και κά-πινησι. Τί λές, Κίνγκ;

— Ο άλλος χαγογέλασε και τράβηξε προς τό μέρος των παικτών...

Η νύχτα πέρασε. Τό φως της ημέρας, που ήρχετο, περνούσε μέσα άπ' τά ρινία.

Ξαπώνοντας σ' ένα νιφάδι ήδυσσάδας, ή Μάγγη άκούσε τις φωνασίες του νεαρού Πίκαρσο, όταν έως όδός κοδωνίσμας ά-κούστηκε. Άμέσως έκείνη σηκώθηκε κι' έτρεξε προς την έξοδο, αλλά άμέσως ξα-ναγύρισε και χωρίς να την άντληρή κα-νείς, έκτός του Κίνγκ, γύρισε τους δεί-κτες τό έκκρεμο στην κανονική ώρα.

— Όύτε, κι' έδειξε τά γάντια του. — Τί ώρα εινε να έγκλημα; — Στις δέκα και είκοσι. — Είσαι θέσιος; — Άπόλυτως. — Και ήρθε κατ' εύθεταν εδώ; — Δεν έξω. Μου φαίνεται πως περι-πλανήθηκα κάτω άπ' τη θροχή επί αιώ-νας.

— Εκείνη κύτασε τό ρολόι της: — Ετύχως δεν άργησε. Μόλις εινε ένδεκα και πέντε. Έτσι θα σου θρώ ένα άλλο ο θι. Άλλά τώρα πήγαμε στο πα-λιό σου δωμάτιο. Στο κρεβάτι σε περι-μένει μία μικρή έκπληξις: Ένα καινούρι-ο κοστούμι ρούχων. Ντύσου, φρεσκαρί-σου και έλα να μάς συναντήσης στο κα-πνιστήριο. Σου δίνω πέντε λεπτά καιρό, Εμπρός.

— Υστερα βγήκε πάλι έξω και άκούσε τά θήματα της να κατεβούν την σκάλα. Άκούσε άκόμη την πόρτα ν' άνοιγή και μία φωνή θορυβία. Σε λίγο μπήκε μέσα ο ίνσπεκτορ Σούμπερ, που χωρίς περιστρο-φές τόν ρώτησε:

— Πού είσαστε χθές τό θράδυ, Κίνγκ;

— Εδώ.

— Ποιά ώρα ήλθατε; — Στις δέκα ακριβώς.

— Και πού περάσατε τη θραυά σας; Ο Κίνγκ άρχισε να διηγείται αδιάφορα πως πέρασε τη θραυά του:

— Έφραγα από τό σπίτι μου τού Μπα-ρηγούωτερ στην έξε τό άπόγευμα και πή-γα να πάρω ένα καφέ στο καφεείο της γωνιάς, άπ' εκεί πήγα στο σινεμά της Λέιτσεστερ - Σκουαίρ. Ύστερα μη έ-χοντας άλλα λεπτά ήρθα εδώ, στής Μάγ-γης.

Ο Ίνσπεκτορ Σούμπερ, καθώς ο Κίνγκ κατέβετε, κρατούσε σημειώσεις σ' ένα μι-κρό καρτέ.

— Ξέρετε, είπε ύστερ' από λίγο, ότι ο Ρίτσαρ Κόρλινγκ θρέθηκε σκωτωμένος χθές τό θράδυ;

— Δεν έξω τίποτα. Έχω να ιδώ τον Κόρλινγκ από την άποφυλάκιό μου.

— Μπορείτε να μου πητε τον τίτλο τού φιλή, που είδατε;

— Δεν τόν θυμώμαι, αλλά ή Άλις Τζόκς και ο Χάρολν Λόυν έπαίαν στο έργο.

— Έγυε μόνον να μάς θεσπιάσουν την ώρα της εδώ άφειώς σας;

— Όλοι οι καλεσμένοι.

Ο Ίνσπεκτορ Σούμπερ προχώρησε προς τό άλλο δωμάτιο, όπου ο Λόμιας κα-θότανε και έβλεθε ένα θιλιό. Η ανά-κρισις υπήρξε σύντομος. Ο Λόμιας, χάρις στην σύμπτωσι του φαγητού, θυμάνατε καλά την ώρα.

Ο Ίνσπεκτορ Σούμπερ, μη έχοντας τί άλλο να κάμη, έφυγε.

Συλόχημα, φώναξε γεμάτη από γα-ρά ή Μάγγη, περφόνας στην άγκαλιά του Κίνγκ.

Τό μεσημέρι πέρασε εύτυχισμένο. Άλ-λα κατά τις τρεις ένας νέος κοδωνισμός άκούστηκε και ή Μάγγη, που έτρεξε να ιδη από τό παράθυρο, είπε άνήσυχα:

— Ο Ίνσπεκτορ Σούμπερ ξαναρχεται. Τό κουδούνι ξαναχτύπησε.

Είπατος ύποχωρημένοι να τόν δε-χθώμε, είπε, και, περιμένοντας τό κινώ-νι ή, πήγε στην είσοδο κι' άνοίξε.

Ο Ίνσπεκτορ Σούμπερ μπήκε μέσα, συνοδεύ-όμενος από δυο ψηλούς αστυνομικούς.

— Κίνγκ Ουόλτερ, έχετε να δώσατε λόγο για τη δολοφονία του Ρίτσαρ Κόρ-λινγκ. Δώστε μου τά χέρια σας.

Με μία χειρονομία σθεδών ατακότη ο Κίνγκ πρόσφερε τά χέρια του στις χει-ροπέδες. Έκείνη τη στιγμή ή Μάγγη φώ-ναξε:

— Είσατε πρελλός, Ίνσπεκτορ. Ο Κίνγκ δεν έχει καμμία σχέση με τό έγκλημα.

— Ξέρετε, λοιπόν, πότε σκοτώθηκε ο Κόρλινγκ;

— Στις δέκα και πέντε. Τό άκούσα από τους ανθρώπους σάς.

— Και ποιά ώρα ο Κίνγκ Ουόλτερ έ-φθασε εδώ;

— Άκριβώς στις δέκα. Τό ξέρετε καλ-λίτερ' από μένα. Έίσατε άκόμωτος μαρ-τύς, όσον Λόμιας, τό έπ' έπείσασα.

— Α! αγαπητή μου Μάγγη. Αυτός άκριβώς ο κ. Λόμιας στέλνει τον φίλο σας στην φυλακή. Η βερηύ ώρα άρχίζει. Τά μεσώνοντα και προτού ο ύπηρέτης του τον καληνύχηση, ο γέρο - Κόρλινγκ τού εινε να γυρίση πίσω τό έκκρεμο κατά μία ώρα. Λοιπόν, στις έννέα και είκοσι και όχι στις δέκα και είκοσι σκοτώθηκε ο Κόρλινγκ. Έμπρός Ουόλτερ, βρωμώ.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΦΙΛΟΥΡΑΤΑ

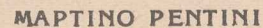
— ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ —

(Διά τούς άρχαίους)

1000	Διαφορικά Δρχ.	100.
2000		300.

ΣΤΗΘΟΣ ΜΕ ΣΤΗΘΟΣ
ΜΕ ΜΙΑΝ ΑΡΚΟΥΔΑ ΤΟΥ ΠΟΛΟΥ

A black and white illustration showing a large bear on the left, roaring with its mouth wide open, showing sharp teeth. On the right, a man wearing a heavy fur coat and a hat is looking towards the bear. He is holding a long, thin object, possibly a stick or a rifle, in his right hand. The background is plain.

ΖΟΥΝ ΑΚΟΜΗ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΑ ΤΕΡΑΤΑ:

ΕΝ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ

РОЛАН НТЕВИЛЕР

ΛΕΩΝ ΚΑΤΕΣΠΑΡΑΞΕ
ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΑ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

ΤΖΟΕ ΜΑΚ — ΑΡΘΟΥ

ΤΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ κ. ΓΕΩΡΓ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 "Επειτα άρχισε να φοβάται μήπως το γράμμα του παρέπεσε, μήπως το θρή ή μητέρα της και γελοιοποιηθή.

"Αν δεν κατάλαβε — σκεπτότανε — τι της είχε, μπορεί να μην άνοιξη το θλιβόλο άκουσμα να πιά στίπι της.

Εβρίσκει πώς είχε θιασθή και τώρα μετανοούσε που είχε τολμήσει να της γράμψι. Αυτός ο φόθος τόν έκαμε να την άπο-φύγν.

Ούτε στο στίπι της έ-τόλμησε να έλανάση, ούτε στο 'Αρσάκειο να παραμονέψν γιά να την ίδν.

Και μία μέρα που τυ-χαία άνταμώθηκαν μέ-σα στο τραμ — εκείνη ήταν με δυο φιλενάδες της — έγινε κατακόκκι-νος κ' έκαμε πώς δεν την είδε.

Πρόσεξε όμως πώς έ-κείνη γαυνογέλασε άνα-μακρούς και κάτι έλεγε στις φιλενάδες της που έβλεπαν τά γέλια.

"Από κείνη την ημέρα δεν τού έμεινε πιά αμ-φιβολία πώς η ξαθέρη-φη του όχι μόνο δεν τόν άγαπούσε, μά και τόν κοροϊεύσε γιά το γράμ-μα που της είχε στείλει.

 Πέρασαν έτσι δυο έ-βδομάδες.

Ξαναβρήκε τους φί-λους του, προσπάθησε να ξαναβρή το ρυ-θμό της ζωής του, που είχε αλλάξει τε-λευταία, με δέν τού κατάδωσαν. Τόν έθα-σάνε η άμφιβολία κ' η φαντασία του δημιουργούσε διαρκώς διάφορες ιστορίες που τάχατες έγιναν συμβή και που στο τέ-λος κατανοούσε να τις πιστεύη κ' ο ίδι-ος γι' αλήθινες. Δέν τήν άγαπούσε καθό-λου — έλεγε με τού νοού του — κ' άν της είχε γράψει εκείνο το γράμμα τότε κάνει μόνο γιά να την δοκιμάσει.

"Ένα άπόγευμα άναμώθηκε στο τραμ με την αδελφή της τη Μαρία. Η μικρού-λα με τού πρόσωπο μετομμένο κορμί έδει-ξε μεγάλη χαρά πού τόν είδε.

— Σάν τά χιόνια, τού ψιθύρισε, ηγαλ-νόντας να καθήση στη διπλανή θέσι, πού ήταν άδειανή. Τί ένινες τόσοον καιρό; Γι-ατί δέν ήλυνες από τού στίπι;

— Μισήματα, δουλειές, δικαιολογήθηκε άόριστα.

— Αυτό είνε η τίποτα άλλο;
 — Τώρας.

Τού φάνηκε πώς η ξαδέλφη του ήξερε τού μυητικό του.
 Με κόπο κατώρθωσε να θρή το θάρ-ρος να την ρωτήση:

— Σάν τί άλλο δέν ήμπορούσε νάινε; — Έξέρω κ' έγώ; Νόμισα πώς ήσουνα τασκαμένους με την Κάκια.

— Όχι. Πας τού φαντάστηκε; — Μά σάς έξέρω σάς τους δυο, πού τά πάτε σαν τού σκύλο με τί νάτα.

— Δέν έμιαστε μοιολμένοι με την αδελ-φή σου. Έχω μάλιστα και πολύν καιρό να την ίδω...

— Νά ίδης πού κ' η μαμά είχε την Ι-δέα πώς τάχατε τσουγκρούσε με την Κά-κια και γι' αυτό δέν έρχόσουν από τού στί-τι. Τή ρώτησε μάλιστα και την ίδια.

— Και τί της είπε;
 — Αυτό πού λές κ' έού. Πώς δέν είχε κανένα λόγο για να τά χαλάσετε.

— Βλέπεις λοιπόν;
 — Ναι, μά έγώ δέν την έπίστεψα.

— Την έξέρω πώς είνε κρυφά ποτάμι και γι' αυτό...

— Ο Παύλος γέλασε.
 — Έμεινα με πιπεύσεις; τί ρώτησε.
 — Ναι, σέ πιστεύω, τού άποκριθήκε σο-βαρά.

Κατέθηκαν στο Σύνταγμα.
 "Ήταν έτοιμος να την άποχαιρετήση, άλλ' εκείνη τού πρότεινε να την συνοδεύ-ση.

— Δέν με πές, καμμένε, λίγο πού πάνω; "Η μήπως δέν θέλεις να με συνοδεύσης; — Γιατί να μη θέλω;
 — Έξέρω κ' έγώ; Μπορεί να τάχης με καμμία και να μη θέλεις να μάθης πώς θγαίνεις μαζί μου.

— Δέν τάχο με καμμία, διαμαρτυρή-θηκε.
 — Αλήθεια; ρώτησε χαρούμενη.
 — Γιατί θά σουλέγα ψέματα;
 — Για να μη χηλέω, είπε νιχτά και γέλασε γιά να κρύβη την ταραχή της.

"Εκείνη τή στιγμή, γιά πρώτη φορά ά-πό τότε πού την έγνωρίζε, πρόσεξε πώς η μικρούλα εκείνη ήταν σωστή κοπέλλα.

Βιάζέτι στο πλευρό του χαρούμενη που τη συνοδεύε κ' εβρίσκει ευκαιρία, κάθε

πού περιούσε κανένα τραμ ή κανένα ά-μάξι, να τού πιάνη τού μπράτσο και να σφιγγεται άπάνω του σαν να ζητούσε βο-ήθεια.

"Όταν έφτασαν στο 'Ωδείο, εκείνη στά-θηκε τρομαγμένη.

— Άργησα, είπε. Ξεχαστήκαμε στο δρόμο με τίς κουβέντες.

— Δέν θά πές στο μάθημα;
 — Δέν μπορώ, γιατί δέν έπιτρέπεται η

ευθύνη.

Ούτε στο στίπι της έ-τόλμησε να έλανάση, ούτε στο 'Αρσάκειο να παραμονέψν γιά να την ίδν.

Και μία μέρα που τυ-χαία άνταμώθηκαν μέ-σα στο τραμ — εκείνη ήταν με δυο φιλενάδες της — έγινε κατακόκκι-νος κ' έκαμε πώς δεν την είδε.

Πρόσεξε όμως πώς έ-κείνη γαυνογέλασε άνα-μακρούς και κάτι έλεγε στις φιλενάδες της που έβλεπαν τά γέλια.

"Από κείνη την ημέρα δεν τού έμεινε πιά αμ-φιβολία πώς η ξαθέρη-φη του όχι μόνο δεν τόν άγαπούσε, μά και τόν κοροϊεύσε γιά το γράμ-μα που της είχε στείλει.

 Πέρασαν έτσι δυο έ-βδομάδες.

Ξαναβρήκε τους φί-λους του, προσπάθησε να ξαναβρή το ρυ-θμό της ζωής του, που είχε αλλάξει τε-λευταία, με δέν τού κατάδωσαν. Τόν έθα-σάνε η άμφιβολία κ' η φαντασία του δημιουργούσε διαρκώς διάφορες ιστορίες που τάχατες έγιναν συμβή και που στο τέ-λος κατανοούσε να τις πιστεύη κ' ο ίδι-ος γι' αλήθινες. Δέν τήν άγαπούσε καθό-λου — έλεγε με τού νοού του — κ' άν της είχε γράψει εκείνο το γράμμα τότε κάνει μόνο γιά να την δοκιμάσει.

"Ένα άπόγευμα άναμώθηκε στο τραμ με την αδελφή της τη Μαρία. Η μικρού-λα με τού πρόσωπο μετομμένο κορμί έδει-ξε μεγάλη χαρά πού τόν είδε.

— Σάν τά χιόνια, τού ψιθύρισε, ηγαλ-νόντας να καθήση στη διπλανή θέσι, πού ήταν άδειανή. Τί ένινες τόσοον καιρό; Γι-ατί δέν ήλυνες από τού στίπι;

— Μισήματα, δουλειές, δικαιολογήθηκε άόριστα.

— Αυτό είνε η τίποτα άλλο;
 — Τώρας.

Τού φάνηκε πώς η ξαδέλφη του ήξερε τού μυητικό του.
 Με κόπο κατώρθωσε να θρή το θάρ-ρος να την ρωτήση:

— Σάν τί άλλο δέν ήμπορούσε νάινε; — Έξέρω κ' έγώ; Νόμισα πώς ήσουνα τασκαμένους με την Κάκια.

— Όχι. Πας τού φαντάστηκε; — Μά σάς έξέρω σάς τους δυο, πού τά πάτε σαν τού σκύλο με τί νάτα.

— Δέν έμιαστε μοιολμένοι με την αδελ-φή σου. Έχω μάλιστα και πολύν καιρό να την ίδω...

— Νά ίδης πού κ' η μαμά είχε την Ι-δέα πώς τάχατε τσουγκρούσε με την Κά-κια και γι' αυτό δέν έρχόσουν από τού στί-τι. Τή ρώτησε μάλιστα και την ίδια.

— Και τί της είπε;
 — Αυτό πού λές κ' έού. Πώς δέν είχε κανένα λόγο για να τά χαλάσετε.

— Βλέπεις λοιπόν;
 — Ναι, μά έγώ δέν την έπίστεψα.

— Την έξέρω πώς είνε κρυφά ποτάμι και γι' αυτό...

— Ο Παύλος γέλασε.
 — Έμεινα με πιπεύσεις; τί ρώτησε.
 — Ναι, σέ πιστεύω, τού άποκριθήκε σο-βαρά.

Κατέθηκαν στο Σύνταγμα.
 "Ήταν έτοιμος να την άποχαιρετήση, άλλ' εκείνη τού πρότεινε να την συνοδεύ-ση.

— Δέν με πές, καμμένε, λίγο πού πάνω; "Η μήπως δέν θέλεις να με συνοδεύσης; — Γιατί να μη θέλω;
 — Έξέρω κ' έγώ; Μπορεί να τάχης με καμμία και να μη θέλεις να μάθης πώς θγαίνεις μαζί μου.

— Δέν τάχο με καμμία, διαμαρτυρή-θηκε.
 — Αλήθεια; ρώτησε χαρούμενη.
 — Γιατί θά σουλέγα ψέματα;
 — Για να μη χηλέω, είπε νιχτά και γέλασε γιά να κρύβη την ταραχή της.

"Εκείνη τή στιγμή, γιά πρώτη φορά ά-πό τότε πού την έγνωρίζε, πρόσεξε πώς η μικρούλα εκείνη ήταν σωστή κοπέλλα.

Βιάζέτι στο πλευρό του χαρούμενη που τη συνοδεύε κ' εβρίσκει ευκαιρία, κάθε

Ο Παύλος της έδωσε δειλά τού θλιβόλο...

είσοδος άμα μηδ ό καθηγητής μέσα.
 — Τώρα; Θά ξαναγυρίσης σπίτι;
 — Άστείσεσαι; Τί θά πού της μαμάς;
 Έίχα φύγει στην ώρα μου.

— Έγώ φταίω πού σ' άργοπόρησα.
 — Ένοια σου κ' άν δέν ήθελα δέν άρ-γοπορούσα...

— Τί θά κάνης τώρα;
 — Δέν ξέρω. Μιά φορά στο στίπι δέν μπορώ να πάω πριν από μιάν άρα, πού τελειώνει τού μάθημα.

"Έτσι δέν θά ύπο-ψαφίστηκε τίποτα.

Σκέφτηκε με της πρότεινε να μείνουμε μαζί ως πού να περάση η άρα, αλλά νιράπικη γιά να μην τόν παρεξηγήση.

"Εκείνη πάλι κοίτουσε μία τού 'Ωδείο και μία τού δρόμο, άναποφασιστή.

Τέλος τόν ρώτησε:
 — Πού θά πές έού τώρα;
 — Πουθενά.

— Πας πουθενά; Πού ήλυνες όταν με θρήκες;

— Στό καφενείο.
 — Δέν έχετε Πανεπιστήμιο άπόψε;
 — Όχι.

— Τότε σέ πειράζει να κάνουμε καμμία θόλατα μαζί ως πού να περάση η άρα;
 — Εύχαριστός.

— Τό ξέρω πώς σου είνε βαρετή η συντροφία μου, αλλά τί να νήν...

— Γιατί τού λές αυτό; "Για-για πού η συντροφία σου μου άρέσει.

— Τί θρσικες σ' έμένα;
 — Πας τί θρίσκο; Είσαι ένα πολύ ω-μορφο κορίτσι.

— Τόν δέχομαι άπότομα.
 — Ξάθερφε, αν έξακολουθήσης να με κοροϊδεύης, θά τά χαλάσουμε.

— Μά δέν σέ κοροϊδεύω.
 Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : είνε τού επόμενον.

 Πρό της λαιμητόμου

Ο δεσμοφύλαξ: Πίες αυτό τού ποτηράκι τού ρούμι. Άνασταίνει νε-κρός!...

Ο μελλοθάνατος: Δέν μου τού δίνεις καλλίτερα μετά την έκτέλσει;

Ο δεσμοφύλαξ: Πίες αυτό τού ποτηράκι τού ρούμι. Άνασταίνει νε-κρός!...

Ο μελλοθάνατος: Δέν μου τού δίνεις καλλίτερα μετά την έκτέλσει;

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΠΟΥ ΕΚΑΜΕ ΤΟΝ ΓΥΡΟΝ ΤΗΣ ΓΗΣ

ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΤΖΑΡΛ ΧΟΥΑΪΤ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 — Δέν μπορείτε να κινηθήτε;
 — Όχι! όχι! άδύνατον!...

— Κινδυνεύετε;
 — Ναι...

Προχώρησαν. Πέρασαν ένα άλλο πυκνό μέρος και στάθηκαν τρομαγμένοι.

Είδαν τόν κ. Πατυρέλ, σκαρφαλωμένο πάνω σ' ένα δένδρο και κάτω ένα τερά-στιο θόνα να προχωρή σιγά-σιγά προς τη θάσι τού δένδρου. Πήγαινε προς τόν κ. Πατυρέλ. "Η πρόθεσής του ήταν γνωστής.

Ο Ταθερνιέ άμέσως πυροβόλησε και τού έρπετο πληγωμένο στο κεφάλι έκανε τρελλά τπήματα. "Άλλη μία σφαίρα τού έκαμε να κουλουριαστή και να ζετιναχτή πάλι, πετώντας στον άέρα ένα σύννεφο σκόνης. "Ύστερα έπεσε άδρανές.

Ο κ. Πατυρέλ κατέθηκε χαρούμενος άπ' τού δένδρο και δέν εβρίσκε λόγια να τούς εύχαριστήση. "Εκείνη η μακία του γιά τόν διαβολοδόμνηκα τόν τριγωνοκέ-φαλο, παρ' όλγιο να τού στοιχίση ένα δ-χι και τόσο εύχαριστο θάνατο.

Και οι τρείς τώρα τραβούσαν προς τού αεροπλάνο, αλλά ξαφνικά σέ άπόσταση άπ' αυτούς είδαν ένα άλλον γορίλλα, τού ταίρι, προφανώς, τού σκοτωμένου. "Ο Λαδάβ έθλησε να τραθήξη, αλλά ο Ταθερνιέ τόν ημπίδισε:

— Άφήστε τον να πλησιάση, είπε.
 Σέ λίγο, χωρίς να καταλάβουν πώς, μια άναταραχή άκούστηκε άπό τά δέν-δρα, μιάν άγρια μορφή πρόβαλε κ' ένα τελώριο χέρι τεντώθηκε, άρπαξε τόν Λα-δάβ, σαν πούπουλο και ό γορίλλας έξη-φανίσθη άπό τού δάσος.

Οι άλλοι έμειναν έννοι.

Τί έπρεπε να γίνει;
 — Χωρίς να χάση καιρό ο Ταθερνιέ άκο-λούθησε τόν πύλικο στη φυγή του. Τόν είδε να κάθεται κρατώντας πάντα άπ' τη μέση τόν δυστυχή Λαδάβ.

Ο Ταθερνιέ γονάτισε, έσκόπευσε και πυροβόλησε. Τό ζώο χτυπήθηκε στο κερά-λι και τού χέρι του άρρησε τόν Παριανό να πέση θάρως στο χώμα.

"Άλλα η σφαίρα δέν σκότωσε τόν γο-ρίλλα. Μόνο τόν πλήγωσε, γιάτί σέ λίγο πήδησε στο έδαφος, σπρώχθηκε στ' έτε-λειότητα πόδια του και προχώρησε άπειλη-τικά προς τούς τρείς Γάλλους. Μιά άλλη σφαί-ρα τόν έκαμε να πέση κάτω και μία τρί-τη τόν έκόλωσε νεκρό.

"Ύστερα ήλθε μαζί έφυγαν και τραθή-ξαν προς τού μέρος, πού ύπελόγιζαν ότι έ-πρεπε να θρσικεταί τού αεροπλάνο με τόν κ. Μπωκαίρ, αλλά προς μεγάλη τους έκ-πληξη δέν τού είδαν.

Τί είχε γίνει;
 — Όταν έλειπαν αυτοί ο κ. Μπωκαίρ θρή-κε την ευκαιρία να κοιμηθή λίγο, περιε-μνώντας τους, αλλά σέ λίγο φωνές τόν έζο-

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Οι πολυγάμοι πληθύνονται. "Ο άνθρωπος πού πήρε τίς περισσότερες γυναίκες κατά τους νεατέρους χρόνους είνε ένας στρα-τιώτης τού Μεγάλου Ναπολέοντος, όνοματι Ζάκ Νοτιέ. "Ο Νοτιέ αυτός όμολόγησε πού τού δικαστηρίου, ότι σέ κάθε πόλι, πού στάθηκε τού άνταγμά του νυμφεύσανε κ' από ένα κορίτσι.

Είς ηλικιών 25 έτών είχε νυμφευθή 14 Γαλλίδες, μιάν 'Ιταλίδα, μιάν Γερμανίδα και δύο 'Ολλανδέζες.

Οι δικασταί συνεχώρησαν αυτόν τόν ή-ρωα, αλλά προς μεγάλην του άπελπισία, ηρήνησαν ν' άναγνωρίσουν ως σύζυγόν του έκείνην πού προετίμα και τόν υπεχρέ-ωσαν να κρατήση την πράξη.

"Έτσι ό δυστυχής Νοτιέ έτελειωσε τάς ημέρας του με μία γυναίκα περισσότερη δεσποτική από τόν όποιονδήποτε συνταγμα-ταρχή της μεγάλης στρατιάς.

Η ΑΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑ ΕΝΟΣ ΚΑΤΑ-ΔΙΚΟΥ

"Η άσυνείδησία μερικών καταδικών είνε θάνατον πενήν τά έτών της φαντασίας. "Ο εισαγγελέας ντε Ροσφόρ δέν θά συηλ-θεν άσφαλώς άκόμη από την έκπληξήν του.

"Εκάλεσε πού ήμερών κάποιον Λαγκάρν καταδικών είνε θάνατον και τού άνεκόνισσε τόν μετρίσμιόν της πονήης του είνε Ισόθια καταναγκαστικά έργα:

— Κατεδικάσθητε είνε θάνατον.
 — Ναι, τού ξέρω. "Άλλά δέν σημαίνει...

— "Άλλά αν έλστε ένας δολοφόνος.
 — Ναι, ναι, αυτό είνε μία άστείατης.

— Τί έβω δέν σκεπτόνται η γυναίκα σου και τά παιδιά σου.
 — Ναι, αλλά αυτό δέν μ' έμποδίζει να τούς άγαπάω πολύ.

— "Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας σάς έδωσε χάριν και μετριάζει την πονήή σας

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

πνησαν και κατάπληκτος είδε μιάν ομάδα ήμυμονον Γιαθανών να τρέχουν προς τού μέρος του με άγριες φωνές.

Μόλις πρόφτασε ν' άπογειωθή και ν' ά-πομακρυνή. Γι' αυτό οι φίλοι του δέν τόν είδαν.

"Άρχισαν ν' άνησυχούν και έπεδόθησαν σ' έρευνες στα γύρω μέρη. Καθώς προ-χωρούσαν είδαν μακιά τους πολλούς α-γρίους. "Όταν πλησίασαν είδαν ότι οι α-γριοι εκείνοι — της άμμοχαρούς φύλης τών Νιθόγκακ — είχαν μαζί τους ένα λευ-κό, καλά δεμένον.

"Ύστερα στάθηκαν, κοιθώνισαν λίγο και άντήκασαν τόν λευκό να γονατίζη, ενώ πίσω του ένας ά-γριος μ' ένα φοβερό μαχαίρι στο χέρι έ-τομαζόταν να έκτελέση την άνθρωπο-θυσία.

Χωρίς να χάση καιρό ο Ταθερνιέ τρα-θήξε. Τόν μμήθηκε και ό Λαδάβ και στή στιγμή δυο από τούς άγρίους Νιθόγκακ κυλιότανε κάτω, ενώ οι άλλοι έφυγαν φωνάζοντας προς όλες τις διευθύνσεις.

Οι Γάλλοι έτρεξαν προς τόν λευκό αι-χυλάωτο, πού ήταν σχεδόν λιποθυμιμέ-νος και τού έβυσαν τά δεσμά.

Τόν ήλθαν μαζί τους κ' όλοι άρχισαν ν' άναστήζον τόν κ. Μπωκαίρ, αλλά καθώς προχωρούσαν άκούσαν πάνω τους τόν γνόρημο θόρυβο τού μωτέρ τού άεο-πλάνου.

Δυο λεπτά άργότερα ο κ. Μπωκαίρ προ-σγευόιτο και έσπευμένονος ό άλλοι μπή-καν μέσα. Πάλι άπεγειώθησαν. Τότε θρή-καν την ευκαιρία να ρωτήσουν τόν λευκό πού ήταν και τί ζητούσε σ' αυτά τά μέρη.

Τους είπε ότι ήταν Γάλλος, ότι άνωμα-ζόταν Μαροκά κ' ότι ήταν μηχανικός. Εί-χεν έλθει στη Γιάβα γιά την έκτέλσει του έργου της τοποθετήσεως είνε γεφύρας στη Σοκόα. Περιπλανήθηκε κατά μία έκ-δρομή πού δόσαν και συνελήφθη αιχμά-τωος ύπό τών άγρίων Νιθόγκακ.

Τόν ρώτησαν πού ήθελε να τόν άποθι-δάσουν και τούς άπήγησε ότι έπρεπε να σταθή στη Σοκόα, αλλά καθώς η πόλις αυτή ήταν τράνο πολύ πίσω τους, άπεφά-σαν να προσγειωθούν στη Ρασούκ. Πρά-γματι σέ λίγο ο κ. Μπωκαίρ προσγειώθη-κε και ό Μαροκά τού άρρησε εύχαριστώ-ντας τους θέρμα, γιάτί τόν έώσαν.

"Όταν θέλησαν ν' άπογειωθούν δέν τού κατάφεραν. "Ο μωτέρ είχε κάποιε θλάση έσωική. Έν τού μεταξύ ένα άλλο αερο-πλάνο άπεγειούτο άπ' τού αεροδρόμιο.

"Όπως έμιασαν, ήταν ένα άγγλικό, πού έκαμε κ' εκείνο τόν γύρο τού κόσμου. Οι άναγνώστες μας άσφαλώς θά θυμούνται τού έπεισόδιο τού ασημωτάς από τόν Φόρ-στερ στο αεροδρόμιο της Σαίγκιν.

Θά τούς φθάσουν, όποιοδήποτε, εί-πε με ψυχραιμία ο κ. Μπωκαίρ.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : είνε τού επόμενον.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Οι πολυγάμοι πληθύνονται. "Ο άνθρωπος πού πήρε τίς περισσότερες γυναίκες κατά τους νεατέρους χρόνους είνε ένας στρα-τιώτης τού Μεγάλου Ναπολέοντος, όνοματι Ζάκ Νοτιέ. "Ο Νοτιέ αυτός όμολόγησε πού τού δικαστηρίου, ότι σέ κάθε πόλι, πού στάθηκε τού άνταγμά του νυμφεύσανε κ' από ένα κορίτσι.

Είς ηλικιών 25 έτών είχε νυμφευθή 14 Γαλλίδες, μιάν 'Ιταλίδα, μιάν Γερμανίδα και δύο 'Ολλανδέζες.

Οι δικασταί συνεχώρησαν αυτόν τόν ή-ρωα, αλλά προς μεγάλην του άπελπισία, ηρήνησαν ν' άναγνωρίσουν ως σύζυγόν του έκείνην πού προετίμα και τόν υπεχρέ-ωσαν να κρατήση την πράξη.

"Έτσι ό δυστυχής Νοτιέ έτελειωσε τάς ημέρας του με μία γυναίκα περισσότερη δεσποτική από τόν όποιονδήποτε συνταγμα-ταρχή της μεγάλης στρατιάς.

Η ΑΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑ ΕΝΟΣ ΚΑΤΑ-ΔΙΚΟΥ

"Η άσυνείδησία μερικών καταδικών είνε θάνατον πενήν τά έτών της φαντασίας. "Ο εισαγγελέας ντε Ροσφόρ δέν θά συηλ-θεν άσφαλώς άκόμη από την έκπληξήν του.

"Εκάλεσε πού ήμερών κάποιον Λαγκάρν καταδικών είνε θάνατον και τού άνεκόνισσε τόν μετρίσμιόν της πονήής του είνε Ισόθια καταναγκαστικά έργα:

— Κατεδικάσθητε είνε θάνατον.
 — Ναι, τού ξέρω. "Άλλά δέν σημαίνει...

— "Άλλά αν έλστε ένας δολοφόνος.
 — Ναι, ναι, αυτό είνε μία άστείατης.

— Τί έβω δέν σκεπτόνται η γυναίκα σου και τά παιδιά σου.
 — Ναι, αλλά αυτό δέν μ' έμποδίζει να τούς άγαπάω πολύ.

— "Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας σάς έδωσε χάριν και μετριάζει την πονήή σας

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΙΣΙΝΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΣΙΓΑΡΕΤΤΟΥ ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΚΑΠΝΙΖΟΥΝ

ΠΟΤΕ ΕΙΣΗΧΘΗ Η ΝΙΚΟΤΙΑΝΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ

Αυτήν την εβδομάδα άνοίγει στο Πα-ρισι η έκθεσις τού Καπνού τού Μουσείου Γκαλλιερά. Νά κάτι, πού έλειπε!

Πόσες πίπες

ΝΙΜΠΕΛΟΥΓΚΕΝ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΓΚΕΟΡΓΚ ΤΕΠΦΕΡ

της πιστός. Ζητώ, λοιπόν, τώρα από σένα να σκοτώσεις τὸν Χάγκεν.
 Ὁ Ρούντιγκερ ἔπρεπε σὲ θαθεῖα συλογίῃ.
 Ἦταν φίλος τοῦ Χάγκεν, ἀλλ' ὁ ἄρκος τοῦ πρὸς τὴν Κριμχίλδη τὸν ἐδέσμευε.
 Ἐπρεπε να πολεμήσῃ...
 Πληρώσει, λοιπόν, τοὺς κλεισμένους Βουργουνδικοὺς καὶ φώναξε στὸν Μαύρον Ἰππότη: «Χάγκεν, εἰσαίτε φίλοι, ἀλλ' ὁ ἄρκος μου στὴν Κριμχίλδη μ' ὑποχρεώνει νὰ παλείσω μαζί σου».

Ἡ Μπρουνχίλδη καὶ ὁ Χάγκεν

— Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιά σημασία Ρούντιγκερ, ποὺ εἶχε τὸν ἀποκρίθηκεν ἐκείνος. Ἀς μένουμε καὶ στὸν θάνατο φίλοι, ὥστε εἶμα-

στε στὴ ζωή.
 Ὁ πόλεμος ξανάρχισε.
 Ὁ Φόλκερ ἔπεσε νεκρὸς κάτω ἀπ' τὸ σπαθὶ τοῦ Ρούντιγκερ, μὰ κι' αὐτὸς θρῆκε τὸν θάνατο ἀπὸ τὸ χερὶ τοῦ Χάγκεν.
 Ἀλλ' ὅτε κι' οἱ ἱππότες τοῦ Ρούντιγκερ κατάρωσαν τὴν πόλη.

Ὅταν κι' ὁ τελευταῖος ἀπ' αὐτοὺς σκοτώθηκε, ἡ Κριμχίλδη ζήτησε τὴ βοήθεια τοῦ Ντίντεριχ.
 Κι' ἐκείνος σκότωσε πρῶτα τὸν Γκύντερ, ὁ Χάγκεν κι' ὁ παπὰς ποὺ τοὺς ἀκολούθωσε.

Τοὺς ἐχώρισαν.
 Κατέθηκε τότε ἡ Κριμχίλδη καὶ πλησίασε τὸν ἀδελφὸ της, ποὺ ἦταν ἐκείνη πληγωμένος.

— Μοὺ σκότωσε τὸν Σίγκφριντ, τοῦ εἶπε μὲ μῖσος. Πρέπει νὰ πεθάνῃς!

Καὶ σηκώνοντας τὸ σπαθὶ της, τὸ κατάφερε μὲ ὅλη της τὴν δύναμι στοὺς κεφαλὴ τοῦ.

Ὁ Γκύντερ σωριάστηκε νεκρὸς.

— Φέρετε μου τὸν Χάγκεν! πρόσταξε ἡ Κριμχίλδη.

Ἦλθαν κι' ἔφεραν τὸν Μαύρο Ἰππότη, δεμένον μὲ αὐλοσίδες.

— Ποῦ εἶνε ὁ θησαυρὸς τῶν Νιμπελούγκεν; τὸν ρώτησε.

— Ρώτησε τὸν Γκύντερ, τῆς ἀποκρίθηκε ἐκείνος.

— Ὁ Γκύντερ εἶνε νεκρὸς. Μίλησε ἂν θέλῃς νὰ γλυτώσῃς τὴ ζωή σου.

— Δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτα! ἀποκρίθηκε ὑπερήφανος ὁ Μαύρος Ἰππότης.

Ἡ Κριμχίλδη ὤκησε τὸ σπαθὶ της καὶ τὸ βύθισε στὴν καρδιά του.

Πέσαν, λοιπόν! φώναξε μανιασμένη.

Τότε, ἔνας ἀπὸ τοὺς ἱππότες τοῦ Ντίντεριχ, ποὺ εἶχε ἰδῇ ὅλους τοὺς φίλους του νὰ σκοτώνονται, μέσα στοὺς παλάτι τῶν Οὐίνων, δὲν ἐδόξαζε.

— Σκληρὰ καὶ βασιλίστα φώναξε βροντῶν. Ἐσκόρπισε τὸν θάνατο. Δὲν πρέπει κι' εὐ νὰ ζήσῃ!

Κι' ὁρμήντας ἀπάνω της, βύθισε τὴ λόγχη του στὴν καρδιά της.

Ἡ Κριμχίλδη σωριάστηκε νεκρή, πάνω στὰ πτώματα τοῦ Γκύντερ καὶ τοῦ Χάγκεν.

Κι' ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη κανεὶ δὲν ἔμαθε ποὺ θρίσκεται κρυμμένος ὁ ματωμένος θησαυρὸς τῶν Νιμπελούγκεν!

ΤΕΛΟΣ

Παγκόσμιον
Πνεῦμα

Εβραϊκὲς ἱστορίαι
Διάλογοι

ΠΛΗΡΩΜΗ ΧΡΕΟΥΣ

Ἡ κυρία Κοὐν μίαν νύκτα λέγει εἰς τὸν ἀνδρα της, ὁ ὁποῖος ἦτο παραγμένος: — Γιατί καλὲ μου δὲν κοιμάσαι ἀπὸψε; Γιατί εἶσαι τόσο ἀνήσυχος;

— Χρὸστο εἶπε τὸν κύριον Λεβὺ, τὸν ἀντικρινὸν μὲ γέλιο, εἰκοσι πέντε λίρες καὶ δὲν ἔχω νὰ τοῦ τίς ἐπιστρέψω, ἐνὶ κατωρῶν δὲν αἰσθάνομαι τὸν πόνο τῆς ἐνείας.

— Καὶ γι' αὐτὸ γολοσκάνεις;

Ἡ κυρία Κοὐν ἀνέστη καὶ τὸν παραθύρου καὶ φώναξε: Ὁ κύριος Λεβὺ ἐφάνη εἰς τὸ παράθυρόν του μὲ τίς πτυχίδες;

— Τί εἶνε; Τί με θέλεις; ρωτᾷ.

— Κύριε Λεβὺ, ὁ ἀνδρας μου σὰς χρεώνει εἰκοσι πέντε λίρες;

— Ναί.

— Λοιπόν, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σὰς τὴν πληρώσῃ. Τοῦ ἦσαν ἡ δουλειὰ τοῦ ἀνὰ πόδα.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε κάτωχρος ὁ Μαύρος Ἰππότης.

— Οἱ Οὐίνων δίδασκεν φαρμακωμένον κρασί οὐκ ἀντιφύοντες μὲς καὶ πένθαν ὅλοι.

Κατὰ τὴν ὁρμήντας ὁ Χάγκεν.

Καὶ οἰκονομὸς τὸ σπαθὶ του, τὸ βύθισε στὸ κορμικὸ τοῦ παιδιοῦ τοῦ Ἀττίλα.

Ὅλοι οἱ Βουργουνδιοὶ θάλασαν ἡ σπαθία τους καὶ συστειροθήκαν γύρω ἀπὸ τὸν βασιλῆα τοῦ καὶ τὸν Χάγκεν.

Ἀπὸ παντοῦ χυμώσαν οἱ Οὐίνων.

Ὅρθαι πάνω στὸ τραπέζι ἡ Κριμχίλδη ὀρθάκις βροντᾷ:

Ὅτανος τοὺς προδότες! Ὅτανος τοὺς δολοφόνους! Ἐκδικήθητε τὸν Σίγκφριντ καὶ τὸ παιδί μου!

Ὅλοι οἱ Βουργουνδιοὶ θάλασαν ἡ σπαθία τους καὶ συστειροθήκαν γύρω ἀπὸ τὸν βασιλῆα τοῦ καὶ τὸν Χάγκεν.

Ἀπὸ παντοῦ χυμώσαν οἱ Οὐίνων.

Ὅρθαι πάνω στὸ τραπέζι ἡ Κριμχίλδη ὀρθάκις βροντᾷ:

Ὅτανος τοὺς προδότες! Ὅτανος τοὺς δολοφόνους! Ἐκδικήθητε τὸν Σίγκφριντ καὶ τὸ παιδί μου!

Ὅλοι οἱ Βουργουνδιοὶ θάλασαν ἡ σπαθία τους καὶ συστειροθήκαν γύρω ἀπὸ τὸν βασιλῆα τοῦ καὶ τὸν Χάγκεν.

Ἀπὸ παντοῦ χυμώσαν οἱ Οὐίνων.

Ὅρθαι πάνω στὸ τραπέζι ἡ Κριμχίλδη ὀρθάκις βροντᾷ:

Ὅτανος τοὺς προδότες! Ὅτανος τοὺς δολοφόνους! Ἐκδικήθητε τὸν Σίγκφριντ καὶ τὸ παιδί μου!

Ὅλοι οἱ Βουργουνδιοὶ θάλασαν ἡ σπαθία τους καὶ συστειροθήκαν γύρω ἀπὸ τὸν βασιλῆα τοῦ καὶ τὸν Χάγκεν.

Ἀπὸ παντοῦ χυμώσαν οἱ Οὐίνων.

Ὅρθαι πάνω στὸ τραπέζι ἡ Κριμχίλδη ὀρθάκις βροντᾷ:

Ὅτανος τοὺς προδότες! Ὅτανος τοὺς δολοφόνους! Ἐκδικήθητε τὸν Σίγκφριντ καὶ τὸ παιδί μου!

Ὅλοι οἱ Βουργουνδιοὶ θάλασαν ἡ σπαθία τους καὶ συστειροθήκαν γύρω ἀπὸ τὸν βασιλῆα τοῦ καὶ τὸν Χάγκεν.

Ἀπὸ παντοῦ χυμώσαν οἱ Οὐίνων.

Ὅρθαι πάνω στὸ τραπέζι ἡ Κριμχίλδη ὀρθάκις βροντᾷ:

Ὅτανος τοὺς προδότες! Ὅτανος τοὺς δολοφόνους! Ἐκδικήθητε τὸν Σίγκφριντ καὶ τὸ παιδί μου!

Ἡ κυρία Κοὐν μίαν νύκτα λέγει εἰς τὸν ἀνδρα της, ὁ ὁποῖος ἦτο παραγμένος: — Γιατί καλὲ μου δὲν κοιμάσαι ἀπὸψε; Γιατί εἶσαι τόσο ἀνήσυχος;

— Χρὸστο εἶπε τὸν κύριον Λεβὺ, τὸν ἀντικρινὸν μὲ γέλιο, εἰκοσι πέντε λίρες καὶ δὲν ἔχω νὰ τοῦ τίς ἐπιστρέψω, ἐνὶ κατωρῶν δὲν αἰσθάνομαι τὸν πόνο τῆς ἐνείας.

— Καὶ γι' αὐτὸ γολοσκάνεις;

Ἡ κυρία Κοὐν ἀνέστη καὶ τὸν παραθύρου καὶ φώναξε: Ὁ κύριος Λεβὺ ἐφάνη εἰς τὸ παράθυρόν του μὲ τίς πτυχίδες;

— Τί εἶνε; Τί με θέλεις; ρωτᾷ.

— Κύριε Λεβὺ, ὁ ἀνδρας μου σὰς χρεώνει εἰκοσι πέντε λίρες;

— Ναί.

— Λοιπόν, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σὰς τὴν πληρώσῃ. Τοῦ ἦσαν ἡ δουλειὰ τοῦ ἀνὰ πόδα.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε κάτωχρος ὁ Μαύρος Ἰππότης.

— Οἱ Οὐίνων δίδασκεν φαρμακωμένον κρασί οὐκ ἀντιφύοντες μὲς καὶ πένθαν ὅλοι.

Κατὰ τὴν ὁρμήντας ὁ Χάγκεν.

Καὶ οἰκονομὸς τὸ σπαθὶ του, τὸ βύθισε στὸ κορμικὸ τοῦ παιδιοῦ τοῦ Ἀττίλα.

Ὅλοι οἱ Βουργουνδιοὶ θάλασαν ἡ σπαθία τους καὶ συστειροθήκαν γύρω ἀπὸ τὸν βασιλῆα τοῦ καὶ τὸν Χάγκεν.

Ἀπὸ παντοῦ χυμώσαν οἱ Οὐίνων.

Ὅρθαι πάνω στὸ τραπέζι ἡ Κριμχίλδη ὀρθάκις βροντᾷ:

Ὅτανος τοὺς προδότες! Ὅτανος τοὺς δολοφόνους! Ἐκδικήθητε τὸν Σίγκφριντ καὶ τὸ παιδί μου!

Ὅλοι οἱ Βουργουνδιοὶ θάλασαν ἡ σπαθία τους καὶ συστειροθήκαν γύρω ἀπὸ τὸν βασιλῆα τοῦ καὶ τὸν Χάγκεν.

Ἀπὸ παντοῦ χυμώσαν οἱ Οὐίνων.

Ὅρθαι πάνω στὸ τραπέζι ἡ Κριμχίλδη ὀρθάκις βροντᾷ:

Ὅτανος τοὺς προδότες! Ὅτανος τοὺς δολοφόνους! Ἐκδικήθητε τὸν Σίγκφριντ καὶ τὸ παιδί μου!

Ὅλοι οἱ Βουργουνδιοὶ θάλασαν ἡ σπαθία τους καὶ συστειροθήκαν γύρω ἀπὸ τὸν βασιλῆα τοῦ καὶ τὸν Χάγκεν.

Ἀπὸ παντοῦ χυμώσαν οἱ Οὐίνων.

Ὅρθαι πάνω στὸ τραπέζι ἡ Κριμχίλδη ὀρθάκις βροντᾷ:

Ὅτανος τοὺς προδότες! Ὅτανος τοὺς δολοφόνους! Ἐκδικήθητε τὸν Σίγκφριντ καὶ τὸ παιδί μου!

Ὅλοι οἱ Βουργουνδιοὶ θάλασαν ἡ σπαθία τους καὶ συστειροθήκαν γύρω ἀπὸ τὸν βασιλῆα τοῦ καὶ τὸν Χάγκεν.

Ἀπὸ παντοῦ χυμώσαν οἱ Οὐίνων.

Ὅρθαι πάνω στὸ τραπέζι ἡ Κριμχίλδη ὀρθάκις βροντᾷ:

Ὅτανος τοὺς προδότες! Ὅτανος τοὺς δολοφόνους! Ἐκδικήθητε τὸν Σίγκφριντ καὶ τὸ παιδί μου!

Ὅλοι οἱ Βουργουνδιοὶ θάλασαν ἡ σπαθία τους καὶ συστειροθήκαν γύρω ἀπὸ τὸν βασιλῆα τοῦ καὶ τὸν Χάγκεν.

Ἀπὸ παντοῦ χυμώσαν οἱ Οὐίνων.

Ὅρθαι πάνω στὸ τραπέζι ἡ Κριμχίλδη ὀρθάκις βροντᾷ:

Ὅτανος τοὺς προδότες! Ὅτανος τοὺς δολοφόνους! Ἐκδικήθητε τὸν Σίγκφριντ καὶ τὸ παιδί μου!

Ὅλοι οἱ Βουργουνδιοὶ θάλασαν ἡ σπαθία τους καὶ συστειροθήκαν γύρω ἀπὸ τὸν βασιλῆα τοῦ καὶ τὸν Χάγκεν.

Ἀπὸ παντοῦ χυμώσαν οἱ Οὐίνων.

Ὅρθαι πάνω στὸ τραπέζι ἡ Κριμχίλδη ὀρθάκις βροντᾷ:

Ὅτανος τοὺς προδότες! Ὅτανος τοὺς δολοφόνους! Ἐκδικήθητε τὸν Σίγκφριντ καὶ τὸ παιδί μου!

Ὅλοι οἱ Βουργουνδιοὶ θάλασαν ἡ σπαθία τους καὶ συστειροθήκαν γύρω ἀπὸ τὸν βασιλῆα τοῦ καὶ τὸν Χάγκεν.

Ἀπὸ παντοῦ χυμώσαν οἱ Οὐίνων.

Ὅρθαι πάνω στὸ τραπέζι ἡ Κριμχίλδη ὀρθάκις βροντᾷ:

Ὅτανος τοὺς προδότες! Ὅτανος τοὺς δολοφόνους! Ἐκδικήθητε τὸν Σίγκφριντ καὶ τὸ παιδί μου!

Ἡ κυρία Κοὐν μίαν νύκτα λέγει εἰς τὸν ἀνδρα της, ὁ ὁποῖος ἦτο παραγμένος: — Γιατί καλὲ μου δὲν κοιμάσαι ἀπὸψε; Γιατί εἶσαι τόσο ἀνήσυχος;

— Χρὸστο εἶπε τὸν κύριον Λεβὺ, τὸν ἀντικρινὸν μὲ γέλιο, εἰκοσι πέντε λίρες καὶ δὲν ἔχω νὰ τοῦ τίς ἐπιστρέψω, ἐνὶ κατωρῶν δὲν αἰσθάνομαι τὸν πόνο τῆς ἐνείας.

— Καὶ γι' αὐτὸ γολοσκάνεις;

Ἡ κυρία Κοὐν ἀνέστη καὶ τὸν παραθύρου καὶ φώναξε: Ὁ κύριος Λεβὺ ἐφάνη εἰς τὸ παράθυρόν του μὲ τίς πτυχίδες;

— Τί εἶνε; Τί με θέλεις; ρωτᾷ.

— Κύριε Λεβὺ, ὁ ἀνδρας μου σὰς χρεώνει εἰκοσι πέντε λίρες;

— Ναί.

— Λοιπόν, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σὰς τὴν πληρώσῃ. Τοῦ ἦσαν ἡ δουλειὰ τοῦ ἀνὰ πόδα.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε κάτωχρος ὁ Μαύρος Ἰππότης.

— Οἱ Οὐίνων δίδασκεν φαρμακωμένον κρασί οὐκ ἀντιφύοντες μὲς καὶ πένθαν ὅλοι.

Κατὰ τὴν ὁρμήντας ὁ Χάγκεν.

Καὶ οἰκονομὸς τὸ σπαθὶ του, τὸ βύθισε στὸ κορμικὸ τοῦ παιδιοῦ τοῦ Ἀττίλα.

Ὅλοι οἱ Βουργουνδιοὶ θάλασαν ἡ σπαθία τους καὶ συστειροθήκαν γύρω ἀπὸ τὸν βασιλῆα τοῦ καὶ τὸν Χάγκεν.

Ἀπὸ παντοῦ χυμώσαν οἱ Οὐίνων.

Ὅρθαι πάνω στὸ τραπέζι ἡ Κριμχίλδη ὀρθάκις βροντᾷ:

Ὅτανος τοὺς προδότες! Ὅτανος τοὺς δολοφόνους! Ἐκδικήθητε τὸν Σίγκφριντ καὶ τὸ παιδί μου!

Ὅλοι οἱ Βουργουνδιοὶ θάλασαν ἡ σπαθία τους καὶ συστειροθήκαν γύρω ἀπὸ τὸν βασιλῆα τοῦ καὶ τὸν Χάγκεν.

Ἀπὸ παντοῦ χυμώσαν οἱ Οὐίνων.

Ὅρθαι πάνω στὸ τραπέζι ἡ Κριμχίλδη ὀρθάκις βροντᾷ:

Ὅτανος τοὺς προδότες! Ὅτανος τοὺς δολοφόνους! Ἐκδικήθητε τὸν Σίγκφριντ καὶ τὸ παιδί μου!

Ὅλοι οἱ Βουργουνδιοὶ θάλασαν ἡ σπαθία τους καὶ συστειροθήκαν γύρω ἀπὸ τὸν βασιλῆα τοῦ καὶ τὸν Χάγκεν.

Ἀπὸ παντοῦ χυμώσαν οἱ Οὐίνων.

Ὅρθαι πάνω στὸ τραπέζι ἡ Κριμχίλδη ὀρθάκις βροντᾷ:

Ὅτανος τοὺς προδότες! Ὅτανος τοὺς δολοφόνους! Ἐκδικήθητε τὸν Σίγκφριντ καὶ τὸ παιδί μου!

Ὅλοι οἱ Βουργουνδιοὶ θάλασαν ἡ σπαθία τους καὶ συστειροθήκαν γύρω ἀπὸ τὸν βασιλῆα τοῦ καὶ τὸν Χάγκεν.

Ἀπὸ παντοῦ χυμώσαν οἱ Οὐίνων.

Ὅρθαι πάνω στὸ τραπέζι ἡ Κριμχίλδη ὀρθάκις βροντᾷ:

Ὅτανος τοὺς προδότες! Ὅτανος τοὺς δολοφόνους! Ἐκδικήθητε τὸν Σίγκφριντ καὶ τὸ παιδί μου!

Ὅλοι οἱ Βουργουνδιοὶ θάλασαν ἡ σπαθία τους καὶ συστειροθήκαν γύρω ἀπὸ τὸν βασιλῆα τοῦ καὶ τὸν Χάγκεν.

Ἀπὸ παντοῦ χυμώσαν οἱ Οὐίνων.

Ὅρθαι πάνω στὸ τραπέζι ἡ Κριμχίλδη ὀρθάκις βροντᾷ:

Ὅτανος τοὺς προδότες! Ὅτανος τοὺς δολοφόνους! Ἐκδικήθητε τὸν Σίγκφριντ καὶ τὸ παιδί μου!

Ὅλοι οἱ Βουργουνδιοὶ θάλασαν ἡ σπαθία τους καὶ συστειροθήκαν γύρω ἀπὸ τὸν βασιλῆα τοῦ καὶ τὸν Χάγκεν.

Ἀπὸ παντοῦ χυμώσαν οἱ Οὐίνων.

Ὅρθαι πάνω στὸ τραπέζι ἡ Κριμχίλδη ὀρθάκις βροντᾷ:

Ὅτανος τοὺς προδότες! Ὅτανος τοὺς δολοφόνους! Ἐκδικήθητε τὸν Σίγκφριντ καὶ τὸ παιδί μου!

Ὅλοι οἱ Βουργουνδιοὶ θάλασαν ἡ σπαθία τους καὶ συστειροθήκαν γύρω ἀπὸ τὸν βασιλῆα τοῦ καὶ τὸν Χάγκεν.

Ἀπὸ παντοῦ χυμώσαν οἱ Οὐίνων.

Ὅρθαι πάνω στὸ τραπέζι ἡ Κριμχίλδη ὀρθάκις βροντᾷ:

Ὅτανος τοὺς προδότες! Ὅτανος τοὺς δολοφόνους! Ἐκδικήθητε τὸν Σίγκφριντ καὶ τὸ παιδί μου!

Ὅλοι οἱ Βουργουνδιοὶ θάλασαν ἡ σπαθία τους καὶ συστειροθήκαν γύρω ἀπὸ τὸν βασιλῆα τοῦ καὶ τὸν Χάγκεν.

Ἀπὸ παντοῦ χυμώσαν οἱ Οὐίνων.

Ὅρθαι πάνω στὸ τραπέζι ἡ Κριμχίλδη ὀρθάκις βροντᾷ:

Ὅτανος τοὺς προδότες! Ὅτανος τοὺς δολοφόνους! Ἐκδικήθητε τὸν Σίγκφριντ καὶ τὸ παιδί μου!

Ὅλοι οἱ Βουργουνδιοὶ θάλασαν ἡ σπαθία τους καὶ συστειρο

